

GÖNÜLDEN ESİNTİLER

(6) PEYGAMBER (2)

Hz. NŪH Neciyyullah (a.s.)

Men câle nâle. "Yürüyen maksude erer.." Kelâm-ı Kibar

NECDET ARDIÇ

İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
TASAVVUF SERİSİ (21)

GÖNÜLDEN ESİNTİLER:

(6) PEYGAMBER (2)

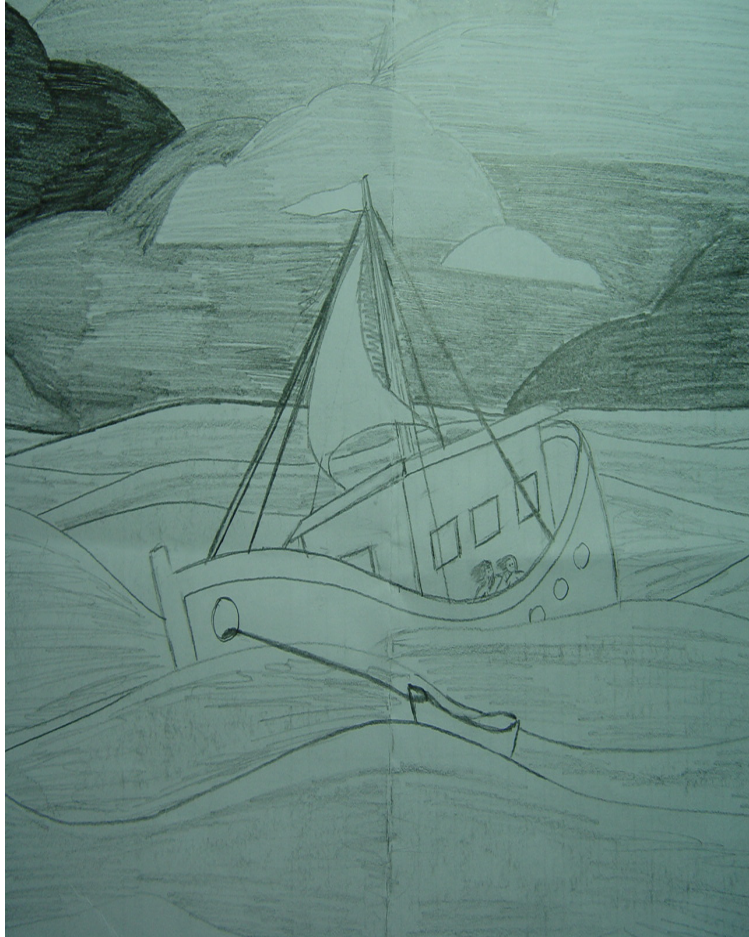
Hz. NÛH-Neciyyullah (a.s.)

NECDET ARDIÇ

İRFAN SOFRASI

NECDET ARDIÇ

TASAVVUF SERİSİ (21)

İÇİNDEKİLER

Sayfa no

ÖN SÖZ:.....	5
Altı peygamber ikinci kitap:.....	12
Nûhiyyet mertebesi:.....	13
Nûh kelimesinin sayısal değeri:.....	13
Necat kelimesinin sayısal değeri:.....	14
Nûh'un seçilmişliği:.....	15
Nûh Sûresinin sayısal değeri ve fasılları:.....	18
(11/49) Hud Sûresi'nin bazı bağlantıları:.....	20
(10/71) Yunus Sûresi'nin bazı bağlantıları:.....	22
Nûh Sûresi (71/1) Âyeti:.....	28
Nûh Sûresi (71/2) Âyeti:.....	32
Nûh Sûresi (71/3) Âyet:.....	33
Nûh Sûresi (71/4) Âyeti:.....	35
Nûh Sûresi (71/5) Âyeti:.....	36
Nûh Sûresi (71/6) Âyeti:.....	39
Nûh Sûresi (71/7) Âyeti:.....	39
Nûh Sûresi (71/8) Âyeti:.....	41
Nûh Sûresi (71/9) Âyeti:.....	41
Nûh Sûresi (71/10) Âyeti:.....	42
Nûh Sûresi (71/11) Âyeti:.....	42
Nûh Sûresi (71/12) Âyet:.....	43
Nûh Sûresi (71/13) Âyeti:.....	44
Nûh Sûresi (71/14) Âyeti:.....	44
Nûh Sûresi (71/15) Âyeti:.....	45
Nûh Sûresi (71/16) Âyeti:.....	45
Nûh Sûresi (71/17) Âyeti:.....	46
Nûh Sûresi (71/18) Âyeti:.....	47

Nûh Sûresi (71/19) Âyeti:.....	Sayfa no 49
Nûh Sûresi (71/20) Âyeti:.....	50
Nûh Sûresi (71/21) Âyeti:.....	50
Nûh Sûresi (71/22) Âyeti:.....	51
Nûh Sûresi (71/23) Âyeti:.....	51
Nûh Sûresi (71/24) Âyeti:.....	56
Nûh Sûresi (71/25) Âyeti:.....	56
Nûh Sûresi (71/26) Âyeti:.....	58
Nûh Sûresi (71/27) Âyeti:.....	59
Nûh Sûresi (71/28) Âyeti:.....	59
Ankebut Sûresi (29/14) Âyeti:.....	62
Ankebut Sûresi (29/15) Âyeti:.....	63
Saffat Sûresi (37/75) Âyeti:.....	64
Saffat Sûresi (37/76) Âyeti:.....	65
Saffat Sûresi (37/77) Âyeti:.....	65
Saffat Sûresi (37/78) Âyeti:.....	67
Saffat Sûresi (37/79) Âyeti:.....	67
Saffat Sûresi (37/80) Âyeti:.....	68
Saffat Sûresi (37/81) Âyeti:.....	68
Eş Şuera Sûresi (26/106) Âyeti:.....	69
Eş Şuera Sûresi (26/107) Âyeti:.....	69
Eş Şuera Sûresi (26/108) Âyeti:.....	70
Eş Şuera Sûresi (26/109) Âyeti:.....	70
Eş Şuera Sûresi (26/111) Âyeti:.....	71
Eş Şuera Sûresi (26/113) Âyeti:.....	71
Eş Şuera Sûresi (26/112) Âyeti:.....	71
Eş Şuera Sûresi (26/114) Âyeti:.....	72
Eş Şuera Sûresi (26/115) Âyeti:.....	72
Eş Şuera Sûresi (26/116) Âyeti:.....	72

Eş Şuera Sûresi (26/117) Âyeti:.....	.Sayfa no 73
Eş Şuera Sûresi (26/118) Âyeti:.....	73
Hud Sûresi (11/36) Âyeti:.....	74
Hud Sûresi (11/37) Âyeti:.....	74
Hud Sûresi (11/39) Âyeti:.....	75
Hud Sûresi (11/32) Âyeti:.....	75
Hud Sûresi (11/27) Âyeti:.....	76
Mü'minûn Sûresi (23/26) Âyeti:.....	77
Hud Sûresi (11/38) Âyeti:.....	78
Mü'minûn Sûresi (23/27) Âyeti:.....	78
Mü'minûn Sûresi (23/28) Âyeti:.....	81
El Kamer Sûresi (54/13) Âyeti:.....	81
El Kamer Sûresi (54/11) Âyeti:.....	82
El Kamer Sûresi (54/12) Âyeti:.....	83
El Kamer Sûresi (54/14) Âyeti:.....	83
Hud Sûresi (11/42) Âyeti:.....	87
Hud Sûresi (11/43) Âyeti:.....	87
Mü'minûn Sûresi (23/29) Âyet:.....	88
Hud Sûresi (11/44) Âyeti:.....	89
Hud Sûresi (11/45) Âyeti:.....	89
Hud Sûresi (11/46) Âyeti:.....	90
Hud Sûresi (11/47) Âyeti:.....	90
Eş Şuera Sûresi (26/119) Âyeti:.....	91

Eş Şuera Sûresi (26/120) Âyeti:.....	Sayfa no 91
Hud Sûresi (11/48) Âyeti:.....	92
El Kamer Sûresi (54/15) Âyeti:.....	92
Yunus Sûresi (10/73) Âyeti:.....	93
Necat ile ilgili kısa açıklama:.....	94

ÖNSÖZ

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİYM:

Sayın okuyucum, "*İRFAN MEKTEBİ*" kitabımızda özet olarak, bir Hakk yolcusunun aslına varabilmesi için, geçirebileceği bazı hususları açıklamaya gayret etmiştik. Bu mertebelerin daha iyi anlaşılabilmesi için, *Kûr'ân-ı Kerîm*'de ismi geçen bu Peygamber'lerin özetle dahi olsa kısa, kısa hayat hikâyelerinin bilinmesinin kendimizi tanıma yolunda büyük yararları olacağı açıktır.

Her bir Peygamber'in hayat hikâyesi, yaşadığı mertebenin-devrinin özelliklerini ve geçişlerini kendi hayatlarından misallerle bizlere açıklamaktadır.

Konumuza mevzu olanlar, **Âdem** (a.s.) ile birlikte (Ulül azm) "**azamet sahibi**" altı Peygamber ki; bunlar, **Nûh** (a.s.) **İbrâhim** (a.s.) **Mûsa** (a.s.) **İsâ** (a.s.) **Muhammed** (s.a.v.) dir. Bu altı Peygamber'in hayat hikâyelerinin az da olsa bilinmesinden çok büyük yararlar sağlanacağı açıktır.

Bu Peygamber'lerin her biri insânlık tarihinde kendi düzeyleri itibariyle çıgırlar açıp, tefekkür ufuklarımızın genişlemesinde, şekillenmesinde ve Cenâb-ı Hakk'a giden yolculuğumuzda kilometre taşları ve dinlenip yeniden daha ileri menzillere varabilmemiz için kervansaraylar oluşturmışlardır.

Âdemiyyet= Âlemlerde başlı başına bir inkilâptır.

Böyle bir varlığın yeryüzünde yaşamaya ve hakikat-i İlâhiyye'ye ayna olmaya ve Hakk ile ünsiyyetin başlaması, zâtî tecelliye mahal ve zuhur yeri olması bakımından ne kadar mühim bir merteye olduğu aşikârdır.

Nûhiyyet : Beşeriyyetinden kurtulmaya çalışmanın inkilâbıdır.

İbrâhimiyet : Tevhid-i **ef'âl** inkilâbıdır.

Mûseviyyet : Tevhid-i **esmâ** inkilâbıdır.

İseviyyet : Tevhid-i **sıfat** inkilâbıdır.

Muhammediyyet : Tevhid-i **zat** inkilâbıdır.

Dünya tefekkür tarihinde kişiler, bu zuhurların getirdiği İlâhi bilgilerle yükselişlerini sürdürmüşlerdir; ancak kendi devrelerinde ve daha sonraki devrelerde bu bilgiler **İseviyyet** devresi itibariyle bazı beşeri anlayışlarla asıllarından oldukça uzaklaştırılarak özelliklerini kaybetmişlerdir.

İşte Cenâb-ı Hakk habibini, bütün bu bozulan fikir yapılarını tekrar ele alıp yeniden yapılandırarak **Kûr'ân** ve **Hadîs** ismi altında insânlığın faydasına sunulmak üzere göndermiştir.

Bahsedilen her bir Peygamber sadece kendine ait mertebesini zuhura getirirken Hz. Muhammed (s.a.v.) ise insânlık âlemine üç yeni mertebe daha getirmiştir.

Bunlar:

- 1.Tevhid-i zat: Hazret-i Muhammed**
- 2.İnsân-ı kâmil: Hakikat-i Muhammediyye**
- 3.Hakikat-i Âhadiyyetül Ahmediyye: Hakikat-i Ahmediyye'dir. Ayrıca Nûr'u Muhammediyye'dir.**

Böylece insânlık âlemine bu İlâhi bilgiler Cenâb-ı Hakk tarafından bildirilmiş ve insânlığa ihsân edilmiştir. Tatbik edenler bu İlâhi yoldan Rabb'larına ulaşma imkânı bulmuş, inkâr edenler ise ebedi hüsranda kalmış olurlar.

Gayemiz peygamberler tarihi yazmak değil, onların geçirmiş oldukları hayat tecrübelerinden yararlanarak yolumuzu kısaltmak ve bizlere birer numune olan bu zevatın yaşantılarından örnekler ve ilhamlar alarak faydalanma yoluna gitmektir. Cenâb-ı Hakk cümlemizi bu yollardan faydalandırsın.

Siyasî ve zâhirî görüşleri ağır basan bazı kimseler, *Mûseviyyet* ve *İseviyyet* mertebelerinden bahsedilirken bunları bugünkü Yahûdîlik ve *Hristiyanlık* zannederek, bunların methiyeleri yapıldığı zannıyla kendilerinde az da olsa şüphe uyandığını ifade etmektedirler. Halbuki bahsedilen hususlar ırkçılık ve milliyetçilik anlayışıyla oluşan bir bakış değil, mertebeleri itibariyle hakikatlerine bakıştır.

Kûr'ân-ı Kerîm'de ki bu mertebeler övülmekte ve bizlere böylece bildirilmektedir. Bizlerin de kavminin ve milletinin ne yaptıklarını değil, Peygamber'lerinin ne yaptıklarını ve nasıl yaşadıklarını araştırarak o mertebenin gereği olarak, anlayarak yaşamamız icab etmektedir ki; gerçek yol da budur.

Bugünkü **Benî İsrâîl'e** bakarak, **(isr)** in "*mânâ âlemindeki yürüyüş*"ün, hakikatini, yine bugünkü Hristiyanlık âlemine bakarak, "*İsâ fenâ fillâh-Rûhullah*" hakikatini onlara aittir diye terk etmek herhalde akıllıca bir iş olmasa gerektir.

Bütün bu mertebeler İslâm'ın içinde mevcut olup onun varlığı ile vardır.

Kûr'ân-ı Kerîm; Âl-i İmrân Sûresi (3/19) Âyetinde bu husus belirtilmiştir.

﴿١٩﴾ إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ
" İnneddine indellahil islâm"

19. Şüphe yok ki: Allah katında din, İslâm'dan ibârettir.

Bu mertebeler hangi isim ile zuhur etmiş olursa olsun İslâm'ın bir mertebesidir, bu mertebeler hakikatleri itibariyle yaşanamazsa gerçek mi'râc hakikati de ortaya çıkmış olamayacaktır.

Şunu çok iyi anlamamız gerekmektedir ki; yeryüzünde **(semâvi dinler)** diye çoğul olarak bir şey

yoktur; çünkü din tektir o da baştan itibaren İslâm'dır. Ancak; **(semâvi kitaplar)** vardır. Bu kitaplar da İslâm'ın o günlerde bildirdiği bilgilerdir. Bu bilgiler de *Kûr'ân- ı Kerîm* ile tamama erdirilmiş ve diğer kitaplarda tahrif edilmiş bilgiler de asılları itibariyle yenilenmiştir.

Böylece daha evvel gelen bilgiler-**kitaplar** (nesih) edilmiş "kaldırılmış" sadece hepsini bünyesinde toplayan, zât-î zuhur hakikatlerini bildiren **Kûr'ân-ı Azimüşşan** ve O'nu getiren Hz.Muhammed (s.a.v.) in **(Hadîs)** sözleri bâkî kalıp faaliyet sahasına açılmıştır.

Bu hâli dileyen kabul, dileyen reddeder; dileyen tatbik ve takip eder, dileyen de tatbik etmeyip inkâr eder. Kim ne yaparsa neticesi de kendisinde fiiline göre zuhur eder.

İnsânlık tefekkürü ve yaşantısı yeryüzünde Cenâb-ı Hakk'ın *Kûr'ân-ı Kerîm*'inde bildirmesiyle **(Halife-Âdem)** isminde bir varlığın oluşumuyla başlamaktadır.

Demek ki; bizim de yeryüzü (*arzımız*) olan bu vücûd iklimimizin de iyice anlaşılabilmesi ve kendimizi daha iyi anlayabilmemiz için Âdemiyyet mertebesi ilminden başlayarak diğer mertebelerin de ilimlerini öğrenmeye çalışarak Tevhid hakikatlerine doğru yola çıkmamız gerekecektir ki; *Kûr'ân-ı Âzimüşşan*'da belirtilen seyr'e uygun bir seyr yapma yolumuz açılmış olsun.

İşte sevgili kardeşim, bu hakikatin, yani (gerçek

bir seyr)in bilinmesi ve yaşanması için, Âdemiyyet mertebesinden başlanması zorunluluğu olmaktadır ki; seyr'e ilk baştan başlayıp ileriye doğru yolumuz açılmaya başlamış olsun.

Şimdi hep birlikte, evvelâ Âdemiyyet hakikatlerini değişik mertebelerden inceleyerek yolculuk hazırlıklarımızı yapmaya başlayalım. Daha sonra da Nûh'iyyet hakikatleri ile kendimizi tanımaya çalışalım. Cenâb-ı Hakk'ın izni ile bu altı Peygamber seyrimizi de sürdürmeye devam edelim. Gayret bizden muvaffakiyyet Hakk'tandır.

Sevgili okuyucum, bu kitabın yazılışında, düzenlenişinde, basılışında, bastırılışında, tüm oluşumunda emeği ve hizmeti geçenleri saygı ile yad et, geçmişlerine de hayır dua et, ALLAH (c.c.) gönlünde feyz kapıları açsın.

Yarabbi; bu kitaptan meydana gelecek manevi hasılayı, evvelâ acizane, efendimiz Muhammed Mustafa, (s.a.v.)in ve Ehl-i Beyt Hazaratı'nın rûhlarına, altı Peygamber Hazaratı'nın ruhlarına, ve onların varislerinin de rûhlarına, kendi anne ve babamın da, eşimin de anne babasının, büyük anne ve büyük babasının da rûhlarına hediye eyledim kabul eyle, haberdar eyle, ya Rabbi.

Muhterem okuyucularım; yine bu kitabı da okumaya başlarken, nefs'in hevasından, zan ve hayelden, gafletten soyunmaya çalışarak, saf bir gönül

*ve Besmele ile okumaya başlamanızı tavsiye edeceğim;
çünkü kafamız ve gönlümüz, vehim ve hayalin tesiri
altında iken gerçek mânâ da bu ve benzeri kitaplardan
yararlanmamız mümkün olamayacaktır.*

Gayret bizden muvaffakiyet Hakk'tandır.

21/06/2009
Necdet Ardıç
Terzi Baba Tekirdağ

ALTI PEYGAMBER

İKİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ KİTAP

Hz.NÛH-Neciyyullah (a.s.)

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRÂHİM:

Muhterem okuyucularım ve Hakk taliplisi kardeşlerim, şimdi hep birlikte ufkumuzu geniş tutarak yeni bir tefekkür yolculuğunda seyre çıkmaya gayret edelim. Bu yolculuğumuzun iskelesi *Nûhiyyet*, vasıtası, "Levhalar ve çiviler" ile yapılmış, *beden gemimiz*, kaptanı da Hakikat-i Muhammediyye'ye uyum sağlamaya çalışan "*aklımız*"dır. Oradan aldığımız yol haritası ile inşallah diğer (mertebe) limanlara da uğrayarak emniyetli bir yolculuk ile hedefimize ulaşmaya çalışacağız.

Bu oluşum yeni bir bilinçlenme ve şuurlanma'dır. Bu bilinç ve şuur ile hayata ve kendimize şartlanılmış, dar kalıplar içerisinde bakmaktan kurtulup çok geniş bir sahada meselelere eğilerek o yönde yaşamaya gayret etmemiz gerekir.

Cenâb-ı Hakk gerçekten çok ihtiyacımız olan, gerçek gayreti, ufuk genişliğini, gönül muhabbetini, akıl kabiliyetlerini her birerlerimize vermiş olsun.

Âlemde (meratib-i İlâhi) "İlâhi mertebeler" vardır. Her mevzu, her mertebede değişik özellikler ifade etmektedirler. Hal böyle olunca Nûhiyyet mertebesinin dahi "şeriat, tarikat, hakikat ve marifet" mertebelerinden izahları vardır ve hepsi de kendi düzeylerinde geçerlidir. Biz de yeri geldikçe bütün bu mertebelerin ışığında mevzularımızın izahına çalışacağız.

Nûhiyyet mertebesi, Hazret-i Ahadiyyet'in "yeryüzü" Hazret-i Şehadet'te nokta zuhuru "Hazret-i Nûh neciyyullah" ismiyle Nûhiyyet mertebesinden görünmeye başlamasıdır, diyebiliriz.

Ebcad hesabıyla "Nûh" kelimesinin sayısal değerine bir göz atalım.

(نوح) "Nûh" (Nun) 50 (vav) 6-13 (ha) 8 dir.

(50+6+8=64) (6+4=**12**) (6+8=**14**) (5+6=**11**)
(5+8=**13**) "vav" büyük ebcad hesabına göre (**13**) tür.

Böylece Nûh kelimesinin bünyesinde "11" "12" "13" ve "14" olarak 4 ana sayısal değer olduğunu görmekteyiz. Bilindiği gibi "11" hazret-i Muhammed, "12" Hakikat-i Muhammed-î, "13" hakikatü-l Ahmediy' yetü-l Ahadiyye, "14" Nûr-u muhammed-î mertebelerinin sayısal değerleridir. Daha o günden (Nûhiyyet) mertebesinin de bağlı olduğu yerin burası olduğu bildirilmiştir.

Nûh mertebesinin bir ifadesi de, "necat" (نجات) necâtiyyet'tir. (Kurtuluş-kurtulma) anlamındadır. Bu kelimenin Ebced sayı değeri ise şöyledir. (Nun) 50 (cim) 3 (elif) 1-13 (te) 400 dür, toplarsak. (40+3+1+400=454) (4+5+4=13) netice açık olarak (13) tür. Ayrıca içinde bulunan (elif) te, diğer yönüyle aynı zamanda (13) tür, böylece (necât) kelimesinde de iki adet (13) bulunmaktadır ki; nasıl bir uyum içinde olduğu açık olarak görülmektedir. (necât) ın dahi zâhir bâtın (13) ten gelmekte ve kaynağının orası olduğu gözlerimizin önüne serilmektedir.

Diğer ifade ile (نوح) "Nûh" kelimesinde ki, (nun) harfi, "nûr-u İlâhî" "nur-u Muhammed-î" olduğu gibi, (nâsut" yani "âlemi nâsut" yani insâlık âlemini de ifade etmektedir. Çünkü kendisine ikinci (Âdem) de denmektedir. Arada ki; (vav) ise (atıf) bağlamadır, (ha) ise zaten hayat olduğundan, nûr-u İlâhî ile hakikat-i Muhammed-î hayatının (Nûh) mertebesi vasıtasıyla, (necât) kurtuluşun, tekrar dünya da (nâs) âleminde devam edeceğini bildirmesidir.

Ayrıca (Nûh) kelimesinde ki iki aslî harf (nun) ve (ha) da (5+8=13) eder, bir yönüyle de (vav) da (13) tür, böylece sıfırı çıktıktan sonra (5) olan (nun) "nûr-u İlâhî" (8) olan İlâhî hayata (13) olan (vav) ile aracılık yapmakta, nûr-u Nûhiyyet hayatına bağlamaktadır diyebiliriz.

İbrânî lisanına göre (Nûh) rahat olsun. Manâsına geliyor imiş.

Süryânice de ise (sâkin) manâsına geliyor imiş.
Biz yine yolumuza devam edlim.

Kûr'ân-ı Kerîm; Âl-i İmrân Sûresi;(3/33) Ayeti'nde belirtildiği üzere:

﴿٣٣﴾ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرَاهِيمَ وَآلَ عِمْرَانَ عَلَى الْعَالَمِينَ

(İnnellahestafa Âdeme ve Nûhan ve âle İbrâhîme ve âle İmrâne al el âlemiyn.)

Meâlen: "**33. Şüphe yok ki. Allah Teâlâ Âdem'i, Nûh'u, İbrâhim'in sülâlesini ve İmrân'ın hanedanını âlemler üzerine seçkin kıldı.**"

Yukarıda belirtilen isimlerle ifade edilen zuhurların sırayla seçilmişliği bildirilmektedir ki; bunların her biri bir mertebenin öncüleri ve icad edicileridir. Yeri geldikçe izahlarına çalışacağız. Bu bölümde konumuz (Nûhiyyet) olduğundan sadece bu mertebeyi kitabımız da İnşallah bildirmeye çalışacağız.

Yukarıda belirtilen isimlerle ifade edilen zuhurların sırayla seçilmişliği bildirilmektedir ki; bunların her biri bir mertebenin öncüleri ve icad edicileridir. Yeri geldikçe incelemeğe çalışacağız. Bu mertebe de seçilmişlik "Nûhiyyet" mertebesine verilmiştir.

Bu seçilmişlik o güne kadar gelen insânlık tefekkür tarihinin ilk dönüşüm ve değişim hareketidir.

Bu değişim daha ziyade îmân-î konularda olmuştur. Seçilmiş (Âdem) Âdemiyyet mertebesi ile yer yüzünde yaşamaya başlayan Âdem oğulları, epey bir zaman bu anlayışın devamı olan "Şit" iyyet ve "İdris" iyyet mertebeleri ile yaşıyorlarken, sonra gelen (Nûh) necâtiyyet mertebesine büyük bir (tufan) hareketle geçmişlerdir. Nûh (a.s.) mın iki hali vardır, tufan öncesi ve sonrasıdır.

Vücûd-u mutlak kendi özünde var olan hakikat-i insâniyye, mertebesi'ni hakikat-i Muhammediyye olarak, yavaş, yavaş Âdem ismiyle, dünya sahnesi, olan âlem-i şehadet'te ortaya koymağa başladı. Nihayet dünya da necâtiyyet kurtuluşu ihtiyacı olduğu devirde necâtiyyet hakikatlerinin zuhura çıkıp faaliyyet göstermesi için, Nûh'u ve işaretini olan gemisini yapıp içine girilmesini bildirdi. Girenler yollarına devam edip necâtiyyet üzere seyirlerini sürdürürken, girmeyenler ise helâkiyyet üzere gizlenerek yollarından kalmışlardır.

Bu mertebenin de diğer mertebelerde olduğu gibi, şeriat, tarikat, hakikat ve marifet mertebelerinden izahları vardır, yeri geldikçe o yönleri itibariyle de incelemeğe çalışacağız, İnşallah.

Genel olarak tefsirlerimizde görülen yorum ve izahlar, ef'âl-şeriat-yani isneyniyyet-yani ikilik anlayışı üzere olan mertebenin bilgileridir, bulunduğu tenzih mertebesinde geçerlidir. Ancak İlâhi kelâm sadece bir mertebe ile sınırlanamaz, çünkü her mertebe de başka bir izah-ı ve yaşam hakikatleri vardır. Bunları iyi anlayabilmemiz için tefekkür ufkumuzun sınırlarını

mümkün olduğu kadar geniş tutup şartlanmışlık sınırlarımızın bir kısmını da, kaldırmamız gerekmektedir böylece daha berrak ve geniş bir ihata ile yolumuza devam etmek bize daha geniş irfaniyyet alanları açmış olacaktır.

Peygamberler hazarat-ı, Rasûl ve Nebîler tebliğlerini isneyniyyet yani ikilik üzerinden yaparlar. Aslında ise tebliğleri, teklik, tevhîd üzere, vahdet-e Allah-ın birliğine göredir. Hz. Âdem (a.s.) kendisine öğretilen (Esmâ) ilmini kavmine öğretmeye, aktarmaya başladı, bu aktarış, zuhurları itibariyle çoğalmaya başlayınca yavaş, yavaş kesret anlayışı ortaya çıkmaya başladı bu sebepten, (mezâhiri-zuhurda olanları) kendi varlıkları ile var olup müstakil birer varlık olduklarını zannettiler ve kendi hayallerinde ürettiklerinin gerçek İlâhlar olduklarını zannettiler ve bu yüzden putperest ve Hakk-ı örten ehli küfür oldular.

Âdem (a.s.) ile (Nûh) (a.s.) arası epey açılınca ilk fetret devresi olmuştu ve insânlar, tamamen nefs-i emmârenin hükmü altına girip Âdem (a.s.) getirdiği safiyet bozulmuştu. Böylece insanlığın tekrar itikatça yenilenmesi gerekiyordu. İşte yenilenme, (Nûh) (a.s.) "necât"ı vasıtasıyla yapıldı, bu yenilenme, Âdem (a.s.) ile yeryüzüne indirilen Hakikat-i İlâhiyye ve Hakikat-i Muhammediyye sistemidir ve işte bu hadise o günlerin yeniden Ulûhiyyatla yani (vahy) ile nefs-i emmâre'den necâtıdır diyebiliriz.

Nûhiyyet mevzuuna Kûr'ân-ı Kerîm'in Nûh Sûresiyle devam etmeye çalışalım İnşallah. Cenâb-ı Hakk her birerlerimize kolaylıklar ihsan eder.

Bismillâhirrahmânirrahîm:

Elmalılı Hamdi Yâzır'ın tefsirine göre:

Sûre: 71

Âyetleri: Küfî de (28) Basrî de ve Şamî de (29) maada da otuzdur.

Yani Küfe-Bağdat ulemasına göre (28) Basra ve Şam ulemasına göre (29) diğer bazı ulemaya göre de (30) dur denmiştir. Ancak bu sayılar Sûrede bir değişikliğe yol açmaz, Sûre baştan sona hepsinde aynıdır. Bazı uzun Âyetler ikiye bölünerek değerlendirildiğinden böylece Âyet sayılarında küçük farklılıklar olmuştur.

Kelimeleri: İki yüz yirmi bir'dir.

Harfleri: Yedi yüz elli'dir.

Fasılası: (ل) (Elif) 24, (ن) (nun) 3, (م) (mim) 1 adet'tir.

Toplarsak:(71+28+221+750=1070)olur, sıfırları alırsak (17) kalır bu da Sûre sayısının tersidir. (71)

Sûre: (71) (7+1=8) dir.

Âyetleri: (28) (2+8=10) dur.

Kelimeleri: (221) (2+2+1=5) tir.

Fasılası: (ل) (Elif) 24, (2+4=6) (ن) (nun) 3, (م) (mim)

1 adet'tir. Böylece, "1" "3" "5" "6" "8" "10" "12" "17" sayısal değerleri olduğunu görmekteyiz. Sûre-i şerif'in içinde bütün bu sayısal değerlerinde fetihleri-açılımları vardır.

- (1) Tevhid-î hakikatler:
(3) İlmel, aynel, Hakk'el yakıyn mertebeleri:
(5) Hazarât-ı hamse-beş hazret mertebesi:
(6) İmânın şartları ve altı cihetin hakikatı:
(8) Sekiz cennet ve "tevhid-i ef'âl" İbrâhîmiyyet mertebesi:
(10) Hakikat-i İseviyyet mertebesi:
(12) Hakikat-i Muhammed-î mertebesi:
(17) Bütün sayısal değerlerin, sayısı (1070) in içinde olan sayı değeri (17) dir, tersi olan (71) Sûre-i şerif'in sıra sayı değeridir ve her sayıyı ihata etmiştir, yani bütün sayı değerleri onun içindedir.
(24) "13 ve Hakikat-i İlâhiyye kitabımızda da belirttiğimiz gibi, modern Arap alfabesinde (م) (mim) 24 üncü sıradadır ve Cebrâil (a.s.) Hz. Peygambere 24 bin defa gelmiştir, diye rivayet edilmiştir.
(24) Adet "fasıla" (ا) (Elif)i vardır. Elif'te, "13" olduğundan böylece Sûre-i şerif'in içinde (elif) yönünden "13-24" adette necat vardır demektir.
(3) Adet fasıla (ن) (nun) harfi yani "3" Nûr, diğer ifadeyle, Nûr-u Muhammed-î, Nûru-l feth ve Nûr-u İlâhî'dir, diyebiliriz.
(1) Adet "fasıla" (م) (mim) harfi ise bütün bu hakikatlerin, "mim-i Muhammed-î" olan Hakikat-i Muhammed-î nin hükmü altında olduğunun göstergesidir diyebiliriz. Ayrıca (م) (mim) birinci Âyet-i kerime'nin fasılasıdır. Bu ise Ahadiyyet mertebesinin Hakikat-i Muhammediyye mertebesinde. Hakikat-i Nûhiyyet'in zuhura çıkmaya başlamasıdır diyebiliriz.

**Euzü billâhi minesşeytanirracîm.
Bismillâhirrahmânirrhîim**

Nûh Sûresine geçmeden evvel (Hud) Sûresinden bir başlangıç yaparak yolumuza devam edelim. Cenâb-ı Hakk her birerlerimize, berrak bir akıl, temiz ve muhabbetli bir gönül, kavrayıcı bir anlayış-fehim, nasib etsin İnşallah.

Kûr'ân-ı Kerîm (*Hud Sûresi 11/49*) Âyetinde şöyle buyurulmaktadır.

﴿٤٩﴾ تِلْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ
تَعْلَمُهَا أَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هَذَا فَاصْبِرْ إِنَّ
الْعَاقِبَةَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٤٩﴾

(Tilke min enbâil gaybi nûhîhe ileyke ma künte teglemuhâ ente velâ kavmüke min kabli heze fesbir innel akıbetelilmüttekîn.)

49. **"İşte bu, gayb haberlerindedir. Bunu sana vahy ediyoruz. Bunu ne sen ve ne de kavmin bundan evvel biliyordunuz. Artık sabret. şüphe yok ki âkıbet sakınanlar içindir."**

Yukarıda ki, Âyet-i kerîme de açık olarak ifade edildiği gibi, (işte bu gayb haberlerindedir,) yani "bunları daha evvelce zâhiren bilmiyordun" (bunu sana vahy ediyoruz.)

Yani: Mertebe-i Nûhiyyet-in bilgi ve yaşantılarını bâtinen Hakikat-i Muhammediyye ilminden alıp zâhirde Hz. Muhammed ismiyle zuhurda olan (sen) ve "ileyke" (sana) bildiriyoruz. Mertebe-i Nûhiyyet ile ilgili bu bilgileri "ente" (sen) ve kavmin daha evvelce bilmiyordu nuz. (Artık sabret) şüphe yokki, akıbet sakınanlar içindir.

Görüldüğü gibi bu Âyrt-i Kerîme de zât-î dir, yâni, "nuhîhe" (biz vahy ediyoruz) yâni Cenâb-ı Hakk bizâtihi bu Âyet-i Kerîme ile Hz. Peygamber Efendimizi kendisi aracısız, Nûhiyyet mertebesi itibariyle bilgilendir diğini ve bu mertebenin eğitimine bu şekilde başladığını ifade etmektedir ki; çok manidardır.

İşte sevgili kardeşim bu Âyet-i Kerîme'yi gözleri ne ve gönlüne muhatap alarak bu idrakle, anlayarak okumaya başlarsan veya başlarsak, bizlere de bu hakikatler, yâni Nûhiyyet (necat) mertebesi yavaş, yavaş açılmaya başlayacaktır. Yapacağımız tek şey Kûr-ân-ı Kerîmin gerçekten her birerlerimize özel olarak "nüzûl" indiğini çok iyi bilmemiz, hissetmemiz, yaşamamız gerekmektedir ki; zâten işin aslı da budur.

O'nun Âyetlerini geçmişte kalmış yaşantıların haberlerini vermiş, diye bilirsek ondan çok uzaklara düşmüş oluruz. Böylece okuduğumuzda ondan ilmî manâyı değil, sadece sayısal olarak sevap kazanmış oluruz. Ancak kendimizi ve gerçeğimizi kazanamamış oluruz. Kendimizi kazanamadığımız zaman da; eğer biz kazanılmamış yok hükmünde isek o zaman, bizim sevabımız, diye bir şey söz konusu olur mu? Eğer

oluyorsa bu oluşum hayali bir oluşum olmaz mı.? Diye düşünmeliyiz.

Hayalden ve gafletten gerçeğe geçmek ancak Âyet-i Kerîmelerin özlerine nüfûz ile mümkün olur ki; bu da gerçek seyr-i sülûk'tur. Çünkü yaşayan "Hay" olan Kûr'ân-ı Kerîm baştan sona hayat-seyr-i sülûk ve Mî'râc tır. Sadece kabir başlarında ölülerimize okunacak kitap değildir. Daha âcili, hattâ çok daha âcili, yaşayan ölülere okuyup, vaktiyle "Hay" ismi yönünden dirilmelerini sağlamak çok daha yerinde olacaktır. Aksi ise, yapılan iş ölünün ölüye okuyuşu gibi bir şey olacaktır. İşte yapılacak ilk iş kendimizi bâtinen de "Hay" etmektir.

İşte bu anlayışın diğer ismi de Kûr'ân'da yolculuk, ve hakikat-i ilâhiyye de seyr'dir. Buradaki sayısal değerlere de baktığımızda, Sûre sayısı (11) Âyet sayısı da (49) (4+9=13) ü gösterdiğini görmekteyiz ki; ne oldukları ve nereye bağlı oldukları mâlûmdur.

Kûr'ân-ı Kerîm (*Yunus Sûresi 10/71*) Âyetinde şöyle buyurulmaktadır.

﴿٧١﴾ وَآتِلْ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ
(**Vetlü aleyhim nebee Nûh**)

10/71. " **Ve onlara Nûh'un haberini oku**"

Yeri gelmişken küçük bir şeye daha dikkat çekelim Bu Âyet-i Kerîme, görüldüğü gibi Yunus Sûresi'nin (71) ci Âyet-i dir. Ayrıca Nûh Sûreside (71) ci Sûre'dir, bu kitabı yazmağa başladığımda ki yaşım da (71) dir. Böylece üç (71) topluluğu oluşmuştur, (71*3=213) eder ki; zâhir ve bâtın (13) e bağlıdır.

Bu Âyet-i Kerîme'nin faaliyyet sırası daha evvelce incelemeye çalıştığımız Âyet-i Kerîme'den sonra gelmektedir. (Vetlü) "oku" sözünün muhatabı ümmet-i Muhammed, yâni ümmet-i icabettir. Yâni kendine, davetine tabi olanlardır. Ümmet-i davet ise daha henüz bu ve benzeri Âyetlerin muhatabı değiller'dir.

(Aleyhim) "üzerlerine oku" denmesi, bu hakikatleri giyinsinler bütün varlıkları bu mertebe düzeyinde onların ahlâkı olsun daha sonra da diğer mertebelere uruc ederek seyrini tamamlasın.

Hız. Peygamber (s.a.v.) Efendimize gelen vahyi İlâhî'nin insânlara ve âlemlere aktarımı üç şekilde bildirilmiştir.

- (1) اِقْرَأ ﴿١﴾ Alâk (96/1) "oku" kıraat et,
- (2) قُلْ ﴿١﴾ İhlâs (112/1) "de ki;"
- (3) وَآتِلْ ﴿٧١﴾ Yunus (10/71) "oku" tilâvet et.

Ve diğer Âyetlerde de geçmekte'dir. Sırasıyla bunları lügat manâları ile incelemeye çalışalım.

(1) اِقْرَأْ ﴿١﴾ Alâk (96/1) "oku" kıraat et,

(Ikra') = Okutma-oku-emir: Okuma ve okutma emridir.

Hele bu emir, Zâtın kelâm sıfatıyla, hayat ve ilim vericisi "Rûhullah vasıtası ile verilmiş ise. Okumamak mümkün değildir. Bu emir ile başlayan okuma ve okutma (23) sene de tamamlanmıştır.

"Bu hususta daha geniş bilgi (Vahy ve Cebrail isimli kitabımızda mevcut'tur, oraya da bakılabilir."

(2) قُلْ ﴿١﴾ İhlâs (112/1) "de ki;"

(Kûl) = De-söyle-bildir, mealinde "emir" dir.

(Kûl) kelimesi, Kûr'ân'ın bir çok yerinde geçer (risâlet ve nübüvvetin işaretidir.)

Bu ifade de ki; emir doğrudan doğruya, aracısız olarak, "Ulûhiyyet'in Risâlet'e" olan emridir. Bu emri de söylememek mümkün değildir. Emri veren Hakk, âmir olduğuna göre, emri alan Risâlet ise memur, hükmündedir. Memur da mazurdur. O halde memur dan, yâni risâlet mertebesinden söyleyen Hakk'ın ta kendisidir.

(3) وَاتْلُ ﴿٧١﴾ Yunus (10/71) "oku" tilâvet et.

(Vetlü) = Tilâvet-okumak-takip etmek-arkasına düşmektir.

Bu ifade de ise, okunmaya başlanmış olan şeyin izahlarının hikâye yoluyla açıklanmalarının sistemi belirtilmektedir.

(Ikra') Başlangıç, Zâtın sıfat mertebesinden Risâlet mertebesine seslenişidir.

(Kûl) Zât'ın, Zât mertebesinden, Risâlet mertebesine sesleniřidir.

(Vetlü) İse = ﴿٧١﴾ وَآتَلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ

(Vetlü aleyhim nebee Nûh)

10/71. " **Ve onlara Nûh'un haberini oku**"

Zâtın, Risâlet mertebesine, "Esmâ" mertebesinden ümmetine dönük seyr-i sülûk yolunda sesleniř, verilen bilgilerdir diyebiliriz.

Yukarıda ki, kısa ifadelerden de anlaşılacağı üzere Kûr'ân-ı kerîm, bunlardan daha başka da bir çok mertebe kanalıyla bilgi vermektedir.Yeri olmadığı için oralara değinmeyeceğiz. O mertebelerin faaliyyet sahaları bilinmezse isabetli değlendirmeler yapılamaz, aksi halde bütün çeviriler "ef'al" mertebesi itibariyle hikâye yollu olur ki, o da sadece zâhir-î bir anlam verilmiş özüne nüfûs edilememiş olur.

Yine yolumuza devam edelim. (Ikra') gecesi o muhteşem (Ikra') "oku" kelâm-ı İlâhisi, Zâtın kelâm sıfat-ı yönünden (Cibril) vasıtasıyla Muhammed'ül Emîn'e bildirilmesiydi. O an da, Muhammed'ül Emîn'in, Hazret-i Muhammed'e yâni Risâlet'e dönüşmesiydi. Bu yüzden hayatı ve anlayışı tamamen değışmiş oldu.

Böylece "Oku" kelâmı kendinden kendine bir oku yuş şuur ve kimlik kazanma ve kendi kendine içindeki hakikat oluşumlarını sesli düşünerek zuhura çıkarmaktır. Çünkü o akşam orada bunları dinleyecek (kulak) yâni "ümme" henüz yok idi, bu okuma kendinden kendine ve kendinde olanı, (vahdet) teklik, okuması idi. Bu okumanın diğer yönü ise kendisi hakikat-i yönünden okuması ve yine kendisi, zuhuru yönünden dinlemesi idi.

Bu ve benzeri Âyet-i kerîmelerde ise ümmetin "aleyhim" (üzerlerine) oku-tilâvet et, şekliyle ifade edilmekte, yâni, Hakikat-i Muhammed-î den, ümmet-i Muhammediyye ye okunup-tilâvet edilmesi istenmektedir. Yâni bu mertebeye de bir gayriyyet ve o gayriyyet'in de bir kulağı vardır ve kulak yoluyla ayniyyet'e yol bulunacaktır. Ve dilin, kıraat ve tilâvet'in tek müşterisi ise kulak'tır. Mülk Sûresinde ve diğer yerlerde de belirtildiği gibi.

﴿٢٣﴾...وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ...﴿٢٣﴾

(Vecele lekümüssem'a vel ebsâra vel ef'ideh)

67/23. "ve sizin için kulak ve gözler ve gönüller var kıldı."

Böylece vahyi İlâhinin insân'ın azalarında ki seyr yolu da belirtilmiş olmaktadır. Kulağı ile vahyin hakikatlerini duyacak, sonra basar-ı ile görmeye çalışacak, daha sonra da (fuad-a gönül-e) gönderecek fuad'ta tasdik bulup, akılla haytın gerçekleri hakkın da idrak ile

mutmain olacaktır. Bundan sonra (Kûl) "de ki;" hakikatiyle dili-lisan-ı faaliyete geçecektir.

Evvelâ (Hud 48/11) de zât-î yönden, gayb haberlerini sana bildiriyoruz yâni öğretiyoruz. Bu merteye hakkında ki, bilgileri veriyoruz. Bu eğitim yapıldıktan, yâni merteye-i Nûhiyyet'in hakikatleri itibariyle eğitimi yapıldıktan sonra, bunların ümmetine de aktarılması gerektiğinden, vakti geldiğinde, işte bahsedilen (Yûnus 71/10)Âyetinde belirtilen hüküm ile Nûh'un "sana öğrettiğimiz" haberinin aktarımına başlanmış olmaktadır.

" Aleyhim" Onların üzerlerine oku hükmü faaliyyet-e geçtiğinden dünya mülkünde bu merteye hakikat-i itibariyle faaliyyet'e başlamıştır. Bu yüzden eski Nûh-î bilgiler (nesih) edilmiş-kaldırılmış, Hakikat-i Muhammed-î üzere Hakk'ın zât-ı itibariyle eğittiği Hz. Muhammed (a.s.v.) Efendimize bildirildiği şekliyle hüküm olunmuştur.

Şimdi, bizde, aklımızın erdiği kadar, bu kıssa'yı Hakikat-i Muhammed-î kanalından, Kûr'ân kaynağından gönlümüze "nüzûl" indirmeye, almaya, idrak etmeye çalışalım. Nûh Sûresine başlamadan evvel küçük bir hatırlatma yapalım, mevzuumuzu iki yönlü (âfak-î ve enfüs-î) yâni nefsimizde ki ve dışımızda ki oluşumları itibariyle inceleme ve izah etmeye çalışacağız. Cenâb-ı Hakk her birerlerimize anlayan bir idrak, muhabbet dolu bir gönül, gayretli ve çalışkan bir nefis, ihsân etsin.Âmîn

﴿٧١﴾ سُورَةُ نُوحٍ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

71-NÛH SÛRESİ

71-NÛH : Mekke'de nâzil olmuştur; 28 (yirmi sekiz) âyettir. Hz. Nûh'un ilâhî elçi olarak gönderilişi ve mücadeleleri anlatıldığından sûre bu ismi almıştır.

﴿١﴾ اِنَّا اَرْسَلْنَا نُوحًا اِلَى قَوْمِهِ اَنْ اَنْذِرْ قَوْمَكَ
مِنْ قَبْلِ اَنْ يَّاتِيَهُمْ عَذَابٌ اَلِيمٌ ﴿١﴾

(İnnâ erselnâ Nûhan ilâ kavmihi en enzir kavmeke min kabli en ye'tiyehüm azabün elîmün)

71/1. **"Muhakkak biz, Nûh'u kavmine gönderdik, kendilerine bir elem verici gelmeden evvel kavmini korkut diye."**

Yukarıdaki Âyet-i Kerîme yi tefekkür ederek tekrar, tekrar okuyalım. Tâki âfakiyyetinden, enfüsiye indirelim, yâni kendi nefsimize "nüzül" ettirelim ve beden sahnemizde bu yaşantıyı tatbik etmeye çalışalım. Bu sahne daha evvelki Âyet-i Kerîmeler de ifade etmeye çalıştığımız gibi, eğitimi ve tatbikatı, yapıldıktan sonra, Hakikat-i Muhammed-î kanalından ve zât mertebesinden bizlere anlatılmaktadır.

âfakta ki, yâni bizim dışımızda yaşanan âlem şumul, yâni geniş olarak oynanan-yaşanan sahneye baktığımızda bozulmuş bir kavim-topluluk görmekteyiz-gösterilmektedir. Bir de onlara gönderilen (Nûh-rahmet) isminde Rasûl görmekteyiz. Bu devrede Nûh yaşına göre daha henüz gençtir ve mesleği de o günlerin tekniğine göre "dülger" yâni ev yapma ustası ve marangozdur.

Âdem (a.s.) ile yer yüzünde iskân edilmeye başlayan insân oğlu, Âdem (a.s.) cennette Hakk'tan talim edip öğrendiği ilâhi kelimeleri ve hayat tarzını yer yüzüne indirerek tatbik ve talim ediyordu, bu arada nesilleri artmaya başlayan, Âdem ve Havva çiftinin başından kâbil tarafından Hâbil'in öldürülmesiyle hazin bir hadise geçer. Bunun üzerine Cenâb-ı Hakk onlara (Şît-i) verdi, bu yüzden (Şît) isminin İbrânî lûgatında ki, manâsının "ataullah" olduğu bildirilmiştir. Böylece biraz sıkıntıları sükûn bulmuş olan Âdem ve Havva'nın ailesi kabileye oradan da boylara ulaşarak çoğalıyorlardı.

Bu çoğalma neticesinde Âdem (a.s.) mın cennetten indirip getirdiği kelimât-ı ilâhiyye ve ahkâm-ı İlâhiyye'nin oranı gittikçe azalıyor,çünkü insânlar çoğaldıkça daha başka eşyalara ihtiyaç gerekiyor, bunlara da yeni isimler vermek icap ediyordu. Sosyal münasebetler arttıkça da yeni hukuklar ortaya çıkıyordu işte bu yüzden, Âdem (a.s.) çocuklarının ve torunlarının nefis kaynaklı ürettikleri isimler-kelimeler ve sosyal yaşantı kuralları, Âdem (a.s.) in cennetten getirdiği kelime kuraldan çok fazla olmaya başladı bu yüzden o nispette bu kelime ve kurallar azınlıkta kaldı daha

ileriye doğru da zamanla iyice hükümsüz kaldılar. Bu aşama da insânların çoğunluğu kendi kendini, kendinin koyduğu kurallar ile nefs-î manâ da yönetip yaşamaya başladılar. Tek olan Allah anlayışını terk ettiler. Bunları ıslah ve doğru yola sevk etmek için Cenâb-ı Hakk Nûh-u (irsal) etti Rasûl olarak gönderdi.

Nihayet Onu da tanımadılar ve î mân etmediler bu yüzden boğularak yer yüzünden kaldırıldılar. Gemiyeye binen belirli sayıda kı, temiz insânlar dan nesil tekrar üremeye başladı.

Biz yine kaldığımız yerden yolumuza devam etmeye çalışalım. Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu Âyet-i Kerîme Zât-î dir. Yâni zat kaynaklıdır. Cenâb-ı Hakk burada bu bilgileri doğrudan doğruya zâtından vermektedir ve gönderme fiilinin kesin olarak zâtına ait olduğunu bildirmektedir.

Bu sahne de bir âmir, bir memur, birde mükellef görmekteyiz. Âmir, Hakikat-i İlâhiyye olan akl-ı kül. Memur, Hakikat-i Muhammed-î mertebesinin o düzeyde olan, Mertebe-i Nûhiyyet (necat) iyyet Risâlet mertebesidir. Mükellef ise bu mertebenin zuhur ve tatbik mahalli olan kavmidir. Kavm ise akl-ı kül tarafından istenilen "amel" emri teklifi'nin muhatabı olan akl-ı cüz'dür ve uyup uymamakla serbest bırakılmıştır. Akl-ı cüz'ün iradesini kullanıp kullanamayacağına bakılacaktır.

(en enzir kavmeke min kabli en ye'tiyehüm azabün elîmün)

“Kavmini korkut” diye. Yâni bu olaylardan (kable) daha evvelce. Kendilerine “can yakıcı” azab gelmezden evvel. Nûh “necat” ı gönderdik. Yâni daha baştan necat-ı-kurtuluş, verdik, ancak uymadılar. Eğer o mertebenin necat-ı nı göndermeden evvel onları cezalandırsaydık haksızlık yapmış olurduk ki; bu da bizim “Adl” ismimize yaraşan bir şey olmazdı, denmektedir.

Bu anlayış “âfâkî” yâni bizim dışımızda genelde yaşanan yönüdür. Bunun bir de “enfûsî” yâni kişinin “seyr-i sülûk’unda kendi nefs-î bünyesinde yaşayabileceği yönü vardır.

Kişi mertebe-i Âdemiyyet’te kendini bulduğu, veya, Âdemiyyet-i kendinde bulunduğu zaman yeni bir şuur ve irade sistemine geçmiş olmakta, bu geçiş ile de kendine gelmiş, yâni hayal ve vehim cennetinden-gafletten “ayn-ı” na yâni kendi beden mülküne inmiş, yâni bir beden mülküne sahip olmuş, daha evvelce nefs-i emmâre’nin emrinde olan o mülkünü kurtarıp beden toprağını “necat-kurtuluşa” erdirmiş ve mülküne sahip olmuştur.

İşte insân da ilk oluşan bu “necat” toprak beden-in necâtıdır. Hayatını bu Âdemiyyet necât-ı içinde yoluna devam ettirirken yolu “şitiyyet’e” uğramakta ve orada (ataullah) olarak “Şit” mertebesi lütuf edilmektedir. Bu mertebeden de ileriye doğru yoluna devam ederken yanına bir çok “esmâ-i İlâhiyye” askerleri, yâni “kavmi” iltihak etmeye başlamakta ve bir küçük gönül cemeat-ı oluşmaktadır. Bunların içine giren zit isimlerin tesiriyle nefs-i emmâre askerleri çoğalmaya

gönül askerleri ise azalmaya başlamakta ve sadece kendi öz evlâtlarının üçü ve eşleri ile aileleri kalmakta dır onlardan da dördüncüsü nefs-i emmâre askerlerine katılmakta dır. İşte bu sırada bu sâlik'e-yolcuya (Nûh mertebesi) vâdî-i Necâtiyyet açılmaktadır. Ve bu vâdide Rabb'in dan aldığı yol haritasıyla emniyetli olarak yoluna devam etmeye çalışacaktır. Bu anlayış Âyet-i Kerîme'nin bir bakıma bireysel enfüs-î yaşam yönüdür. Her kes için daha değişik halleri vardır, biz şimdilik bu kadarla yetinelim ve yolumuza devam edelim.

﴿٢﴾ قَالَ يَا قَوْمِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢﴾

(Kale yâ kavmî innî leküm nezîrun müdîn)

71/2. **"Dedi ki: Ey kavmim!. şüphe yok ki, ben sizin için apaçık bir korkutucuyum."**

Bu Âyet-i Kerîme'de ki, hitap değişmektedir. Hakk'ın lisânın dan zât-î değil, Kûr'ân-ı Kerîm kaynaklı, Rasûl-Nûh (a.s.) in lisânından, o mertebededir.

Bu sahne zâhir mertebesi itibariyle, ef'âl âleminde dir. Görüldüğü gibi bir kavim, ve onları geleceklerinden ziyan ettirtmemeğe çalışan, Hakk tarafından gönderilmiş bir Peygamberleri vardır. O Peygamber kendinden emîn ve onlara tahsis-hususî olarak (leküm) "sizin için" gönderildim demektedir.

(Mübîn) "apaçık" açık olan bir şeyin de müşahe- de si zâten görene ait olduğundan başka bir sebep ve tasdike de gerek kalmamaktadır.

Kim ki, seyr-i sülûkunda baştan başlayarak bu mertebeye doğru yol almaya başladı, işte bu hususlar enfüsî manâda onun da başından geçer. Eğer farkında olursa, bazen farkında olmadan bu hususları da seyrinin gereği olarak geçebilir, ancak daha iyisi bilinçli olarak geçmesi'dir.

Bir başka yönden de kendimize bireysel olarak baktığımızda, beden mülkümüzde, aklımız Nûhiyyet mertebesini, esmâ-i nefsiyelerimiz de kavmimizi ifade etmektedirler. Bu durumda hür ve kendini bilen olması lâzım gelen aklımız, kendine bağlı olan nefs-î isimlerimize hitap ve ikaz etmektedir.

Burada küçük bir hatırlatma yapmamız gerekecektir, şöyle ki; Cenâb-ı Hakk Âdem'e kendi ruhundan "venefahtü" üfleyip, isimlerini de öğretmiştir. Bunlar bütün insânlarda fitraten mevcuttur. Ancak, kişi dünya ya geldiği andan itibaren bulûğ çağına erinceye kadar kendinde bir nefs-î benlik oluşur, farkında olmadan kendinde bulunan "venefahtü" ve esmâ-i ilâhiyyeleri kendisine malederek nefsileştirir. İşte o mertebenin gereği, Nûh olan akıl kendisinde oluşan "esmâ-i nefsiyye ye bu hitabını yaparak daha baştan ikaz eder.

﴿ ۳ ﴾ اَنْ اَعْبُدُوا اللّٰهَ وَاتَّقُوْهُ وَاَطِيعُوْنَ

(Eni'büdullahe vettekuhu ve etiûni)

71/3. "Şöyle ki: Allah'a kullukta bulunun ve ondan korkun ve bana itaat eyleyin."

Bu Âyet-i Kerîme'de Nûh (a.s.) in lisânından devam etmektedir. Allah'a itaat şartı öne alınmıştır, insanlar Allah'a (c.c.) ibadet ediyorum zannı içinde kendi hayallerinde var ettikleri anlayışlarının gereğine ibadet ettiklerinden bu ikaz yapılmaktadır. O halde bu anlayışların değişmesi ve gerçek Allah (c.c.) anlayışının ne olduğu bilincine ulaşarak ibadet etmenin zorunluluğu ortaya çıkmaktadır.

O Allah (c.c.) anlayışı ise, bütün kayıtlardan soyundurulmuş, ancak her zerrede mevcut, her mevcutta oranın fitratı üzere kâim, kendisinden hiç bir şeyin gizli olmadığı, ve her dem Hay ve Kayyum olan bir Allah (c.c.) anlayışına geçilmesi gerekmektedir.

"ve ondan korkun-sakının" çünkü sizi (yoktan-a'dem) den o meydana getirdi, size kimlik verdi, kendi rûhundan üfledi-nefyetti, kendi sûreti üzere halketti, yüksek mertebeler verdi, ben-î Âdem-i mükerrem kıldı. İşte bu yüzden ondan zâhir ve bâtın sakınılması gerektiğini bildirdi.

Nûhiyyet lisânından bu ikaz yapılmaktadır ve kendisine itaat edilmesi istenmektedir. Çünkü ona itaat Hakk'a itaat demektir.

﴿ ٨٠ ﴾ مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ ﴿﴾

(Men yutiirrasûle fekad etaellahu)

**4/80. " Her kim Peygambere itaat ederse muhak
kak Allah Teâlâ'ya itaat etmiş olur."**

Bu Âyet-i Kerîme de "Peygambere" itaatin mutlak manâda "Allah'a" itaat etmek olduğunu açık olarak göstermektedir. Çünkü bilindiği gibi Hz. Peygamber (s.a.v.) âlemde en geniş manâda Hakk'ın zuhur mahalli olduğundan Onun gayrı değildir.

Peygambere itaat kendi mertebesi itibariyle Hakk'a itaat olmuş olur. Çünkü her devrenin Peygamberi, bulunduğu devrede Cenâb-ı Hakk-ı o mertebesi itibariyle zuhura getirmekte idi. Nûh (a.s.) in sıfatı, (necat) oldu, necat ise kurtuluştur. Bu da ancak "akl-ı cüz" ün "akl-ı küll" e uymasıyla mümkün olur ki; onu da peygamberler buldukları mertebeden haber verirler ve o mertebenin Allah (c.c.) lühü tarafından uzatılan (yedullah) Allah'ın elleridir. Kim elini o ele uzatırsa, götürüleceği yer o makam'ın "sırât-ı müstakîm" i dir. Bu da o mertebenin necâtıdır.

Ayrı bir husus ise! Bütün esmâ-i nefsiyye'nin (Allah) ismi İlâhîsine uymalarının gerekliliğidir.

﴿٤﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُخْرِجْكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى
إِنْ أَجَلَ اللَّهُ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾

**(Yağfirleküm min zünübiküm ve yü ahhirküm ilâ
ecelin müsemmâ inne ecelellahi izâ câe lâ yü
ehharu lev küntüm teglemûn.)**

71/4. **"Sizin için günahlarınızı bağışlasın ve sizi takdir edilmiş müddete kadar tehir etsin. Muhakkak ki, Allah'ın takdir ettiği vakit gelince sonraya bırakılmaz, eğer bilir kimseler oldu iseniz."**

(Eceli müsemâmâ) "isimlendirilmiş müddet" yâni vakti, evvelden belirlenmiş zaman. Her varlığın ve özellikle insân oğlunun dünya da bir kalış-müddet-zaman-süresi vardır. Buna Kûr'ân-ı kerîm lisânın da (ecel) denmektedir. Ne yazık ki, bu kelime, genelde, (eceli geldi, öldü,) diye ifade edilir ve (ecel-ölüm) olarak zan ve kabul edilir. Aslında ise (ecel) müddet'tir. Yâni (müddeti-ömrü) doldu, sona erdi, demektir.

İşte Nûh (a.s.) onların günahlarının bağışlanma sınırı, veya en azından ömürlerinin sonuna kadar tehir edilmesini istemiştir. Bu (ecel-müddet) dolunca dünyadan ayrılacaklarını ve âhirette azaba düşer olacaklarını bilseler kendileri için ne iyi olacağını onlara bildirmekte idi.

﴿ه﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا ﴿ه﴾

(Kâle Rabb-î innî deavtü kavmî leylen ve neharen)

71/5. **"Dedi ki: Yârabbi!. Ben kavmimi hakikaten gece ve gündüz dâvet ettim."**

Âyet-i kerîme de Nûh (a.s.) ın lisânından belirtilen, kavmini (leylem) gece dâveti, zâhirî manâ da, açık olarak, karanlığın bastığı gece de tebliğ ve dâvetini

sürdüdüğünü görmekteyiz ki; bu dâvetin, bu yönüyle Nûh (a.s.) in şeriatı mertebesindedir. Bâtınî mertebesi ise şöyle düşünebiliriz.

Tasavvufta gece (fenâ fillâh) "Hakk'ta fânî" olmak, mertebesini ifade etmektedir. (fenâ fillâh) kulun fânî-yok olduğu mertebedir. O halde yok olan bir kimse nasıl dâvet yapabilir denirse; tabii ki, kendisi yapamaz çünkü kendisi olmayanın fiili de olmaz. Ancak açık olarak belirtilen husus, bu dâvetin Nûh (a.s.) tarafından gece de yapıldığıdır.

İşte bu hususun iyi anlaşılması lâzımdır. Kul olmadığı halde Âyet-i Kerîme de bahsedilen dâveti nasıl yapmıştır. Görüntü de fiziken Nûh (a.s.) olduğu halde o görüntü Hakk-ın âleti olup, o âlet ile oradan işleyen Hakk'tır. Ancak burada ki, (fenâ fillâh) "Hakk'ta fânî-yok olmak hususu, İseviyyet mertebesinde ki, (fenâ fillâh) ile karıştırmayalım. Bura da ki; (fenâ fillâh) Nûhiyyet mertebesi itibariyledir ki; Mertebe-i Muhammediyye de ki, (fenâ fillâh) tan ayrıdır. Her mertebenin (fenâ fillâh-ı) kendi sınırları içinde düşünülmesi ve yaşanılması gerekmektedir. Aksi halde kemâlât başlar da tamamlanmış olsaydı sonradan gelen diğer Peygamberlere ve mertebelerine lüzum kalmazdı.

O halde her mertebenin kendine göre bir (necat) ı olduğu gibi, "fenâ fillâh-ı-leyl-i" de vardır ve o hal içinde zâhir ve bâtın "leyl" de, gece de dâvetine devam etmiştir.

(Ve neheran,) "gündüzde;" gündüz dâveti ile de, dâvet etmiştir. Zâhiri manâda açık olarak gündüzleri de

tebliğ ve dâvetini sürdürdüğünü görmekteyiz ki; yine bu daveti şeriat mertebesindedir. Bâtınî mertebesini ise şöyle düşünebiliriz.

Tasavvufta, gündüz (baka billâh) "Hakk'ta bâkî" olmak demektir, yâni kulun kulluğu gitmiş, yerine Hakk bâkî olmuştur. Esasen Hakk, her zaman gece ve gündüz bâkî'dir, ancak kulda bulunan hayal ve vehim gücü kendini, kendine, olmadığı halde, gerçekten beşeri nefsi ile var zannettirmektedir.

İşte yapılması gereken, kişinin aslında yok olan beşer-î, nefs-î benliğinden arınmasıdır. Beşer-î nefs-î benliğinin zûlmeti-karanlığından kurtulup, İlâhî nûrunun aydınlığına, yâni kendinde gerçekte var olan hakiki varlığı aydınlığı-aydınlığına ulaşması onun gündüzünü oluşturmaktadır ki; bu hale (bakâ billâh) "Allah'ta bâkî olmak" denir. Yâni kişinin, fiilleri, isimleri, sıfatları Hakk'ın olunca, kendinde her hangi bir hâli kalmayınca, o mahalde Hakk faaliyyette'dir ve kul Hakk'ın âleti olmuş olur. Bu halde, kul ismiyle kulda, Hakk zâhir, Hakk ismiyle Hakk'ta ise kul bâtındır. Yine bu hususlar yukarıda da belirtildiği gibi kendi mertebesi itibâriyledir.

Diğer yönden baktığımızda (Nûh) (a.s.) o mertebede ki aklımız, kavmimiz ise, (esmâ-i nefsiye-beşeri isimlerimiz) dir. Aklımız bu beşeri isimlerimizi eğitmek, yâni kendilerine hakikatlerini anlatmak için gece ve gündüz onları eğitmeye ve asıllarına dâvete çalışmasıdır diyebiliriz.

﴿٦﴾ فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا ﴿٦﴾

(Felem yezidhüm duâiye illâ firaren)

71/6. "**Benim dâvetim, onlar için kaçırmaktan başka bir şey arttırmadı.**"

(Benim dâvetim,) sözünde çok incelikler vardır. Demek ki! Nûh (a.s.) bir bakıma kendi bireysel benliği ile davette bulundu ki, onun tesiri olmadı. Ve yahut kendi "Hâdî" ismi ile davette bulundu, onlar ki, yâni kavmi ise "Mudil" isminin zuhuru olduklarından, onlara tesir etmedi. Ayrıca uzaklaşmalarına sebep oldu.

Diğer yönüyle baktığımızda. Akıl "esmâ-i nefsiye" yi "Esmâ-i İlâhiyye" ile değiştirmeyi arzu ettiğinden bu da onların "necât-ı" olacağından bu yüzden onları "Esmâ-i İlâhiyye" ye dâvet etti onlar ise bu dâvetten uzaklaştılar.

﴿٧﴾ وَأَنِّي كَلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لَتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا أَصَابِعَهُمْ
فِي آذَانِهِمْ وَاسْتَعْشَوْا ثِيَابَهُمْ وَأَصْرُوا وَاسْتَكْبَرُوا
اسْتَكْبَارًا

(Ve innî küllemâ deavtühüm liteğfira lehüm cealû esabiahüm fî azânihim vestağşevsiyabehüm ve esarrû vestekberû istikbâran.)

71/7. "**Muhakkak ki: Ben onlar için mağfiret buyurasın diye kendilerini her ne zaman dâvet etti isem parmaklarını kulaklarına tıkadılar ve elbiselerine büründüler ve ısrar ettiler ve böbürlenmekle böbürleniverdiler.**"

Parmaklarını kulaklarına tıkamak, o sesi hiç duymamak içindir. Çünkü o ses "Esmâ-i İlâhiyye" nin sesidir, o sesi kulak yönüyle duyduktan sonra, içlerinde ki "esmâ-i nefsiyye" nin sesi kesileceğinden bunu göze alamadılar. Hattâ elbiselerini de başlarına geçirip o Esmâ-i İlâhî sözlerini dinlememek için perde etmişlerdir.

Birinci mânia kulağa parmak tıkamak, bu da yetmezse örtü ile başı kapamaktır. Baş ilimdir, kulak ise ilmin girdiği kapıdır. "Mudil" isminin zuhurları olan kavmi, "Hâdî" isminin zuhuru olan Nûh-u dinlememek için kulaklarını tıkayıp, başlarını örterek, Hâdî isminden gelen tebliği ki; **"emri teklifi"** dir, nefs-i emmâreleri "esmâ-i nefsiyye" leri yönünden kabul etmediler.

İşte bir Hakk tebliğ ve tavsiyesinin kabul edilmeyişi bu yüzdendir. Kimin ki, "nefs-i emmâre'si ve esmâ-i nefsiyye'si" galipse o kimse Hakk'ın dâvetini kabul etmez. Bu kabul etmeme kendi sorumluluğu altındadır. Kendi çabalarıyla **"emri teklifi"** ye uyup bu durumdan kurtulma imkânı her zaman vardır, ancak biraz gayret gerektirmektedir. Cenâb-ı Hakk bâzı insânları mutlak "mudil" esmâsının zuhurları olarak halk etmemiştir, bütün insânlarda bütün "Esmâ-i İlâhiyye" mevcuttur, Hakk haksızlık etmez yeter ki bizler, **"emri teklifi"** olan Allah (c.c.) nün peygamberleri vasıtasıyla bildirdikleri tavsiyelerine uyalım.

Söz buraya gelmişken küçük bir hatıramı da kısaca özetlemek isterim.

(1957-58) senelerinde (Hazmi) babam-ı fırsat bulduğum bazı cumartesi ikindi namazından sonra

Beyazıt camiinde okuttuğu Mesnevi derslerine katılırdım Yine sohbetlerinin birinde yukarıda ki Âyet-i kerîmeyi mevzu u içinde okuyup anlattığını yeri geldikçe hep hatırlarım. Rûhu şad, sırrı bâkî, Allah (c.c.) razı olsun.

Bismillâhirrahmânirrahîm:

Not = Buradan sonrası, (18/03/2009) tarihinden itibaren, Mekke-i Mükerrreme-Harem-i Şerifte yazılmıştır

﴿٨﴾ ثُمَّ إِنِّي دَعَوْتُهُمْ جَهَارًا ﴿٨﴾

(Sümme innî deavtühüm ciheran.)

71/8. **"Sonra muhakkak ki: Ben onları apaçık dâvet ettim."**

Yâni; Tenzîh ve teşbîh, üzere değil doğrudan doğruya şeriat üzere kolayca anlayacakları şekilde dâvet ettim.

﴿٩﴾ ثُمَّ إِنِّي أَعْلَنْتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا ﴿٩﴾

(Sümme innî e'lentü lehüm ve esrartü lehüm israren)

71/9. **"Sonra şüphesiz ki: Ben onlar için ilân ettim ve onlara gizliden gizliye de bildirdim."**

Şeriat üzere ettiğim dâvetlerimin içine gizli ibareler de yerleştirdim tâki anlasınlar diye.

﴿١٠﴾ فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا ﴿١٠﴾

(Fekultüsteğfirû Rabbeküm innehü kâne gaffaren)

71/10. **"Artık dedim ki: Rabbinizden mağfiret dileyiniz, şüphe yok ki: O, çok mağfiret buyurucu dur."**

Bütün bu dâvetlerden sonra uymamanız yüzünden Rabb-i niz'den mâfiret dileyiniz. O nun kulları olmanız bakımından O size karşı da gafur'dur, günahlarınızı örtücü'dür.

﴿١١﴾ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا ﴿١١﴾

(Yürsilissemâe aleyküm midrâran)

71/11. **"Üzerinize semâyı bol yağmurlar ile gönderir."**

Semâ iki türlüdür, biri dışımızda ki, olan semâ, diğeri ise, gönül semâsıdır. Her ikisinden de rahmet yağar, birinden yağın su rahmetidir ki; "hayattır." Bütün canlılar onunla hayat bulur. Diğlerinden ise ilim rahmeti yağar ki; bu da rûha "hayattır." Bazı kimseler sadece su rahmet yağmuruna talip olurlar, bazıları da ilim rahmet yağmuruna talip olurlar. Su rahmeti geçici dünya için lâzımdır. İlim rahmeti ise ebedîdir. Hadîs-i kudî de, **(men kâne bil ilmi hayyen lem yemüd ebeden)** yâni " kim ki ilimle diridir o ebeden ölmez." Denmiştir.

Ancak bura da bahsedilen "ilim" tevhid ve irfaniyyet, diğler ifadeyle "ilmü ledün" dür.

﴿١٢﴾ وَيُمَدِّدْكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَلْ لَكُمْ جَنَّاتٍ
وَيَجْعَلْ لَكُمْ أَنْهَارًا ﴿﴾

(Ve yümdidküm bi emvâlin ve benîne ve yec'âl leküm enhâran)

71/12. "Ve size mallar ile ve oğullar ile yardım eder ve sizin için bağlar, bostanlar kılar ve sizin için ırmaklar vücuda getirir."

Bütün bunları O yapar, sizde! Biz, bunları yaptık, dersiniz. Hâlbuki, insân oğlu sadece sebepleri yerine getirir. Kazar, sular, eker, biçer, ancak bütün bunları Hakk'ın suyu, toprağı, ateşi ve güneşiyle yapar. Bütün bunları kendine ait olan bir dünyasında yapsa da görelim bakalım. O yüzden kulun yapabileceğı sadece sebepleri yerine getirmektir. Yâni taneyi toprağı atmasıdır, sonrası Hakk'a aittir. O, o tohumun gönlünü toprak içinde yarar, meydana çıkarır, nihayet kökü kökü üzerinde duran yenecek meyveleri olan bir ağaç olur.

Ve akan ırmaklar meydana getirir. O ırmaklar öyle hesaplı yapılmıştır ki; çok az bir meyille normal zamanda taşmadan ve hiç bir itici güce gerek kalmadan kendi mecralarında-yataklarında akar giderler.

Zâhirde bu böyle olduğu gibi bâtında da böyledir. Gönül bahçelerinde de nice meyve ağaçları ve nehirler

vardır. Ağaçlardan gönül meyveleri toplanır, nehirler de ilmi ilâhî hayatını, gönülde ve gönüller de dolaştırıp durur.

﴿١٣﴾ مَالِكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا ﴿١٣﴾

(Mâleküm lâ tercune lillâhi vekâran)

71/13. **"Size ne oluyor ki: Allah için bir azamet ummuyorsunuz."**

Size ne oluyor ki, Allah'ın vakar - azametini dönmüyorsunuz. Yani yaptığınız işlerin çok kötü olduğunu düşünüp, Hakk'tan ümit mi kesiyorsunuz. Oysa Ondan hiç bir zaman ümit kesilmez, çünkü kulunda olan ve ondan işleyen zâten odur. Kul kendini gafletinden kendi zanneder. Halbu ki, kulun mutasarrıfı- "üzerinde hükmünü yürüten" O dur. Yâni onda tasarruf eden O dur. Kul bunu anladığında, ortada Hakk'ın vakarı- azameti kalır. İşte bu yüzden, umulur ki, ondan bunlar kendi kendine olan tecellisi olmuş ve kulda bunları anlamış olsun.

﴿١٤﴾ وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا ﴿١٤﴾

(Ve kad halâkaküm etvâran)

71/14. **"Halbuki, sizi muhakkak türlü, türlü derecelerde yaratmıştır."**

Andolsun ki, sizi türlü, türlü tavır-terkip-derece'

lerle halk etmiştir. Yâni her birerlerinizi değişik, değişik huy, hilkat ve görünüş ile halk etmiştir ki; hiç bir kimse, kimseye hiç bir şekilde benzemez. Çünkü kendisi tek olduğu gibi, her zuhurda ki, zuhuru da tektir. Bir tecellisini iki def'a da etmez, aynı zuhurdan iki tane bir birinin aynı olarak ta halk etmez.

﴿١٥﴾ أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا ﴿١٥﴾

(Elem terav keyfe halekallahu seb'a semâvâtin tibâka)

71/15." Görmediniz mi ki: Yedi göğü nasıl tabaka, tabaka yaratmıştır."

Zâhirde olan yedi kat gök gibi, bir de gönülde olan yedi kat gök vardır. Zâhirdeki yedi göğün ancak bizlere yakın olanlarını görmekteyiz. İçimizde ki, yedi göğü görmek için ise o mertebelerin eğitiminin alınması gerekir ki; güzel bir seyr'ü sülûk'un ehli ile yapılması neticesinde elde edilir. O şekilde enfüs-î olan yedi gönül göğünü tanımak mümkün olabilir. İzah-ı uzun sürer. Bu hususta (*İrfan mektebi Hakk yolunun seyr defteri*) isimli kitabımızdan yararlanılabilir.

﴿١٦﴾ وَجَعَلَ الْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ الشَّمْسَ سِرَاجًا ﴿١٦﴾

(Ve cealelkamera fihinne nûran vecealeşsemse sirâcen)

71/16. **"Ve onlara da ay'ı bir nûr kılmıştır, güneşi de bir çerağ yapmıştır1r."**

Güneş yanan bir kandil gibidir, Ay da onun ışığını nûr gibi yansıtır. Güneş, ilmi İlâhi, ay-Kamer de ilmi İlâhiyi gece karanlığında âleme yansıtmaktadır. Gece olduğunda, yâni kişi kendi nefs-i benliğinde tabiat karanlığına daldığında, ilmi İlâhiyye yi yansıtmada durumunda olan Hakikat-i Muhammediyye'nin zuhur mahalli olan İnsân-ı kâmil'e bakarak o karanlığı aydınlığa çevirmiş olmaktadır.

Güneş ilmi İlâhî, Ay-Kamer de hakikat-i Muhammedî'dir. O nun zuhur mahalli de İnsân-ı Kâmil'dir. Zâhir de böyle olduğu gibi bâtında da böyledir.

Bu mertebe Hakikat-i Muhammediyye'nin Nûhiyyet-necat-"esmâ-i nefsiyye" den kurtulma mertebesî'dir, Bu mertebenin zuhur mahalli ve İnsân-ı Kâmil-i olan, "Nûh neciyyullah" mertebesinden bunlar bildirilmiştir.

﴿١٧﴾ وَاللَّهُ أَنْبَتَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا ﴿﴾

Vallahü enbeteküm minelardı nebâten)

71/17." **Ve Allah sizi yerden bir ot olarak bitirmiştir."**

İnsân'ın var edilişi hakkında bir çok değişik ifadeler vardır. Burada ki de bunlardan biridir. Yâni genelde gaflet içindeki halimiz bir ot değerindedir. Fizîki yapımız itibariyle, yerden olduğumuzdan, bu durumdayız. Eğer Cenâb-ı Hakk ot türü olarak tabiatın gelen bizlere (venefahtü) ile İlâhi bir kimlik ve akıl vermeseydi, aynen bizler de otlar gibi bir yükümlülüğümüz olmaz, mevsim sonunda kurur giderdik.

İşte burada şuna dikkat etmemiz gerekiyor ki; acabâ bizler, bizlere verilen (venefahtü) ve benzerî İlâhî lütufların farkında mıyız? Eğer farkında değil isek gerçekten, Âyet-i kerîmenin bildirdiği gibi yerden çıkmış birer (ot) gibi hayalen mi yaşamaktayız.?

Ancak, normal bitki olan otun mes'ûliyyet-i yoktur, ama insân otunun mes'ûliyyet-i vardır. Eğer İnsân'ın mertebelerinden biri olan, (ot)-bitki-nebat, mertebesinde yaşıyor isek hemen oradan, mâdeniyyet, oradan, hayvâniyyet, oradan da insâniyyet mertebesine uruc etmemiz gerekecektir. Bu durumda eğer (ot) luk mertebesinde yaşıyorsak hemen kendimizi oradan yukarılara gerçek İnsânlık mertebesine âcilen yükseltmemiz gerekecektir.

﴿١٨﴾ ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا

(Sümme yüüdüküm fihâ ve yühricüküm ihrâcen)

71/18. " **Sonra sizi orada iade edecektir ve sizi bir çıkarışla çıkaracaktır.** "

Sizleri (ot-bitki-nebat) olarak topraktan çıkardığı gibi, gene oraya iade edecektir. Yâni oraya - kabre gömecektir. Bu dünyadan kendini tanıyamadan ot olarak göçüp gidenler ne yazık ki, bu hükme tabîdirler.

Ancak kendi hakikatlerini tanımış olarak gidenler ise, bedenleri toprak olan asıllarına gitmiş, Rûhları ise Hakk olan Rabb'larına dönmüştür. İki dönüş arasında ise büyük fark vardır. Mühim olan daha henüz, hayat nimeti elimizde iken (ot-bitki) likten gerçek hayvanlığa, (hay-ve-an) lığa yani her an yaşadığının farkında olmağa, oradan da gerçek İnsânlığımıza doğru yol bulmamız gerekecektir.

(Ot-bitki-nebat) mertebesi "hayvan" (hay-ve-an) lığın da altında olan bir mertebedir. Çünkü toprağa köklerinden bağlı tabiatının mahkûmudur. Mahkûm tutuklu tutuk'lu ise suçludur.

"Hayvan" (hay-ve-an) ise bedenen hür gezendir, ancak o da nefsinin mahkûmu'dur. İşte bu mertebeler den geçip, hür bir İnsân olabilmemiz ancak bizi kurtaracak ve necâtımız olacaktır. Çaresi ise bir Hakk dostunun yanında ona benzemeğe çalışarak, hürriyeti nin yollarını aramasıdır.

O gün (Tarık/86/9) sırlar ortaya çıktığı zaman. Yani; yaşanan dünya "zâhir", âhiret "bâtın" olduğu zamanın tersi olduğu zaman. Yâni "âhiret" zâhir, dünya "bâtın" olduğu zaman. Hakk'ın zâhir ve bâtın isimleri tamamen değiştiği zaman, hüküm ve anlayışlar da tamamen değişeceğinden burada gizli olanlar yâni

bâtında olanlar orada zâhir'e inkilâb edeceğinden her şey gerçekleri ile ortaya çıkacaktır. Bu dünyanın bir hayal, oyun ve eğlenceden ibaret olduğu bildirildiği halde gerçek sananların halinin nasıl ortaya çıkacağı açık olarak görülecektir. Ancak artık bu hali kabullenmekten başka yapılacak bir şey kalmayacaktır.

O gün her türlü İnsânlara çağrı aynı olacak ve her kes yeni bir toprak bedenle o günün şartlarına dayanacak şekilde bir beden ile, İsrâfil'in ikinci sûru ile tekrar yer yüzüne çıkarılacaktır. Bu âkîbet başımıza gelmeden bunları vaktiyle düşünüp kendi bünyemizde yaşamağa çalışalım, İnşallah..

﴿١٩﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ بِسَاطًا ﴿١٩﴾

(Vellahu ceale lekümûlarda bisâtan)

71/19. **"Ve Allah; sizin için yeri bir döşeme kılmıştır."**

Bilindiği gibi İnsân oğlu bütün ihtiyaçlarını yer yüzünden karşılamaktadır. İhtiyaçlarımızın her türlüşü burada bütün yönleri ile bizlere sunulmaktadır. Zâhiren böyle olduğu gibi bâtinen de böyledir. Yer yüzümüz olan bedenimiz de bizim bütün manevi ihtiyaçlarımızı karşılayacak durumda yaygın halk edilmiştir. "Âdemiyyet," mertebesinin, yer yüzü beden mülküne (venefahtü) edilmesi-indirilmesiyle başlayan yaygınlık, bunu idrâk ederek "Muhammediyyet" mertebesine kadar sürmektedir. Ora da ise tekrar kendi yaygınlığı

içerisinde sonsuza kadar devam etmektedir. Esmâül hüsnâ zâhiren bütün dünya da her bir zerre de yaygındır, bâtında ise vücût dünyamızın her zerresinde yaygın ve dösenmiştir. Bu yaygınlık ve dösenme, rast gele bir dösenme ve yayılma değil, ince dokunup elenen ve ifaniyyet isteyen bir dösenme dir.

﴿٢٠﴾ لَتَسْلُكُوا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا ﴿﴾

(liteslükü minhâ sübülen ficâcen)

71/20. **"Tâ ki: Ondan geniş, geniş yollara gidiveresiniz."**

Zâhirde ki yollar nasıl geniş, geniş her tarafa ulaşıyor ise, bâtın da ki yollar da öylece geniş genişdir. Birincisinin ismi "sırat-ı müstakîm," devamının ise "sıratullah"tır. Her mertebe de ayrı bir yol olduğundan bu yollar da bir birlerine mânen bağlıdır. Ayrıca "Esmâül hüsnâ" dan her bir esmâ-i İlâhiyye Hakk'a giden bir yoldur, kapıcıları "ülül el bab" dır. Onların vasıtasıyla hakk'a ulaşmak kolay olur.

﴿٢١﴾ قَالَ نُوحٌ رَبِّ انَّهُمْ عَصَوْنِي وَاتَّبَعُوا مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالُهُ وَوَلَدَهُ إِلَّا خَسَارًا ﴿﴾

(Kale Nûh'un Rabb-i innehüm asevni vettebeû men lem yezidhü mâlühü ve veledühü illâ haseran)

71/21. **"Nûh dedi ki: Yârabbi.. şüphe yok ki: Onlar**

bana isyan ettiler ve malı ve evlâdı kendisine hüsrandan başka bir şey arttırmayan kimseye tâbi oldular."

Nûh'a isyan Hakk'a isyandır. Mal ve evlât bu âlemin süsü-zîneti'dir. Yerinde kullanılır ise helâldir, zararı yoktur. Ancak nefs-î yönde kullanılır iseler çok büyük zararları olur. Tabi oldukları kimse de, nefs-i emmâre'ye tabi olduğundan ve böylece tard edilmişlerden olduğundan hepsi hüsrân içindedirler.

﴿٢٢﴾ وَمَكْرُوهًا مَكْرًا كُبَرًا ﴿٢٢﴾

71/22. ***"Ve pek büyük bir hile ile hile eder oldular."***

Bunların hileleri hayal ve vehim yoluyla, varı yok, yok'u da var olarak göstermeleridir. Nûh (a.s.) da var olan İlâh-î Necâtiyyet mertebesini yok; kendilerinde olan hayal ve vehim halini var göstermeleri cihetiyle etrafın fikir düzeylerini bozarak yapmış idiler.

﴿٢٣﴾ وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ﴿٢٣﴾

(Ve kâlû Lâ tezerunne âliheteküm ve lâ tezerunne vedden ve lâ süvâen ve lâ yeguse ve yeuke ve nesren.)

71/23. ***"Ve dediler ki: Tanrılarınızı bırakmayınız, ne Vedd-i ve ne Süva-i ve ne Yegus-i ve Yeuk-ı ve Nesr-i terk eylemeyiniz."***

Bu hususta, Konyalı Mehmed Vehbi efendinin, Büyük Kûr'ân tefsiri "Hülâsatül beyan" cild 15 sayfa 6168 de özetle şöyle bir kayıt vardır.

(.....Bazı rivayete nazaran, bu beyan olunan beş putun isimleri Hz. Âdem'in evlâtlarından beş zâtın ismidir. Onlar vefat edince, şeytan İnsân sûretinde geldi ve (Bunların sûretlerini tasvir ederseniz unutmamış olur, istediğiniz zamanda onlara bakarsınız) demekle tasvirlerini yaptırdı. Bu minval üzere onlara nazar ederken zaman geçtikçe bu âdet ibadete dönüşmüş oldu. Gittikçe o putlara muhabbet arttı, sonra gelenler her şeyi onlardan beklemeye ve hakîkî ma'bud demeye başladılar. Halbuki putların hiç bir şeye kadir olmadıkları bütün akıllı insanlarca bilinen bir gerçek haldir.....)

Ferit Develi oğlunun (Osmanlıca Türkçe) lügatında, bölümlerinde şöyle kayıtlar vardır.

(Vedd) = Dostluk:

(Süvâ) = Cahiliyyet devrinde Huzeyl kabilesinin taptığı put:

(Yegûs) = Arslan şeklinde olan bir putun adı:

(Yauk) = Nûh kavminin putlarından at şeklinde olan birinin adı:

(Nesr) = Nûh kavminin putlarından biri, akbaba-kartal şeklinde:

Bu hususta (Te'vilât-ı Kâşâniyye) de de şöyle bir kayıt vardır.

İhtiraslarınızla ibâdet ettiğiniz ve sevdiğiniz (beden-vedd-i) (nefs-süvâ'i) (âile-yegus"u) (mal-yeuk'u) ve (hırs-nesr'i) gibi hevanıza uyarak kulluk sunduğunuz mâbutlarınızı bırakmayın dediler. Gerçeği örten kâfirler ki; bunlar pek çok kimseyi yoldan saptırmıştır. Ve bunlar nefislerine zulm eden zâlimlerden olmuşlardır.

Şimdi bir başka yönden bunları özetle incelemeye çalışalım. Ancak daha evvelce Nûh kavminin bu âleme bakış açılarını anlamağa çalışmamız yerinde olacaktır.

Genel İnsânlık tarihinde hakk'a dair üç bakış açısı vardır. Bunlar sırasıyla "Tenzîh-teşbîh-ve tevhîd"ir. Ve bunların hepsinin de, kesret ve vahdet olmak üzere de iki ayrı halleri vardır. Yâni,

Tenzîh-i kesret.
Tenzîh-i vahdet.

Teşbîh-i kesret.
Teşbîh-i vahdet.

Tevhîd-i kesret.
Tevhîd-i vahdet. Anlayış ve yaşantılarıdır.

(Vedd) = Dostluk: Muhabbet:

Nefs-î muhabbet ve nefesine dostluk putu:

(Süvâ) = Cahiliyyet devrinde Huzeyl kabilesinin taptığı put:

Masiva, hakk'tan gayrı ne varsa onlara muhabbet putu:

(Yegûs) = Arslan şeklinde olan bir putun adı:

İnsanda bulunan hükmetme sevgisi putu:

(Yauk) = Nûh kavminin putlarından at şeklinde olan birinin adı:

İnsân da bulunan koşturma öne geçme baş olma sevgisi putu:

(Nesr) = Nûh kavminin putlarından biri, akbaba-kartal şeklinde:

Yücelenme yukarılara çıkma üstün olma sevgisi putu:

İşte onların bu anlayışları, "teşbîh-i kesret" anlayışdır. Bu anlayış ve yaşantılarının izâhları uzundur yeri olmadığı için sadece özet olarak ilgili yönlerini ifade etmeye çalışacağız.

Tenzîh, Cenâb-ı Hakk'ı ötelede bilmektir.

Teşbîh, Cenâb-ı Hakk'ı misâllerle şahadet âlemi'nde bulmak-bilmektir.

Tevhîd ise, Cenâb-ı Hakk'ı bütün âlemlerde o âlemin hakikati üzere müşahede etmektir, diyebiliriz.

Nûh âleyhisselâm kavmini "Tenzî-i vahdet" daveti ile davet ettiğinden, ötelerde yukarılarda olan bir Allah idrâkını anlayamadıklarından kendisini, kıyafetlerini başlarına çekmek sûreti ile dinlemek istemeyip inkâr yoluna sapmışlardır.

Onların o zamanki anlayışları ise "teşbîh-i kesret" idi. Yâni çokluk üzere rabb'larının kabulü idi. İşte bu yüzden çokluk rabb anlayışı onlara daha sevimli geldi ve tek rabb daveti onlara hoş gelmedi ve uzaklaşmalarına sebep oldu.

Muhammed-i' liğın getirdiği "teşbîh-i vahdet" ise bütün âlemin fert ve zerrelerinde her mertebesi itibariyle Hakk'ı müşahede etmektir. Hâl böyle olunca (2/115) "*Nereye dönerseniz Hakk'ın vechi oradadır*" Âyet-i Kerîmesinin hükmünce, Hakk'a ibadet edilmiş olunmaktadır. Ancak sadece o mahalle doğru ibadeti tahsis edip başka yerlerde Hakk'ı görememek putperestliktir ve şirk hükmündedir, işte suç buradadır.

İbadetteki "tevhîd-birliğin, oluşması için bütün insânların kiblesi Kâ'be-i muazzama olmuştur.

Nûh kavminin ileri gelenleri bu hakikatleri anlayamadıkları için, kendilerinden daha zayıf olan insânlara putlarınızı bırakmayın diye üzerlerine gidip inkârlarının devamını ve kendilerince putlara tapmanın muhabbetini bırakmayın dediler. Böylece kavmi Nûh (a.s.) ın yanından uzaklaşmış oldu.

﴿٢٤﴾ وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا ﴿٢٤﴾

(Ve kad edallû kesîran ve lâ tezîdizzâlimîne illâ dalâlen.)

71/24. **"Ve muhakkak ki: Bir çoklarını sapıklığa düşürdüler. Ve -Yârabbi! Sen de- o zâlimlere sapıklıktan başkasını arttırma."**

Sapıklık "dalâl" "mudil" isminin zuhurudur, kavminin çokları "mudil" isminin hükmü altında olduklarından diğerlerini de kendi meşrepleri olan bu ismin ahkâmına davet ettiler, onlarında çoğu bu ismin tesirinde olduklarından kolayca kabul ettiler. Böylece bir birlerinin daha çok "mudil" ismi hükümlerinin içine girmelerine sebep oldular.

Bu içine girdikleri "mudil" kendilerine hoş görüldüğünden onlar hakkında bu dua yerli yerince olmuştur. Dalâletleri kendilerine hoş görüldüğünden dâllîn olarak kalmışlardır. Dâllîn'den hâdî'ye geçebilmek için çok güçlü bir "hâdî" tarafından bulunduğu yerden çekilmesi gerekmektedir. Tabii ki, oradan çıkmak isteyen kimsenin de kendisinin yukarıdan çekmek isteyene yardımcı olması mutlaka gerekecektir.

﴿٢٥﴾ مِمَّا خَطِيئَاتِهِمْ أُغْرِقُوا فَأُدْخِلُوا نَارًا فَلَمْ

يَجِدُوا لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا ﴿٢٥﴾

(Mimmâ hâtîatihim uğrikû fe udhilû nâran fe lem yecidû lehüm min dünillâhi ensâran.)

71/25. **"Günahlarından dolayı suda boğuldular, sonra ateşe atıldılar. Artık kendileri için Allah'ın ötesinde yardımcıları bulamadılar."**

"Mudil" isminin mazharı olduklarından ki; cehildir bunun hali ise mânen ölümdür. Su ise hayattır, bu hayatın kıymetini anlayamadıkları için, onlar anlayamadıkları şeyde gark olmuşlardır. Yâni hayatın içinde gark olmuşlardır, ancak bu gark oluşun kıymetini bilemedikleri için onlar hakkında gerçekten bir ölüm olmuştur.

Gerçek Hakk yolcusu ise, bu su, ilim-hayat deryasında ilmen gark olduğunda ebedî hayatını kazanmış olur.

Nûh kavmi ise dünya da iken su-ilim deryasında boğuldular, ancak bu deryaya inanmadıkları için bu derya onları nefisleri yönünden boğdu. Bunun neticesinde de, gelecekte ateşe atılacaklardır. Aslında ateş mâsiva denen Hakk'ın gayrı ne varsa hepsini yakar ve kişiyi tertemiz bırakır. Ancak bunlar nefisleriyle hareket ettiklerinden orada ateş onların nefislerini yakarak bu hâli "azb" edecekler, Yâni tadacaklardır.

Bunlara Allah'tan başka "ensâr" yardımcıları yoktur. Yâni "mudil" isminin mutlak taşıyıcıları olan bu kimselere başka bir isim ve onun taşıyıcıları yardımcı olamaz. Sadece "Allah" ve bu ismin taşıyıcısı olan (Kâmil İnsân) yardımcı olabilir denmektedir.

﴿٢٦﴾ وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْنِي عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ
دَيَّارًا ﴿﴾

(Ve kâle Nûh'un Rabb-î lâ tezer alel ardı minel kâfirîne deyyaren)

71/26. "Ve Nûh dedi ki: Yârabbi!. Yeryüzünde kâfirlerden bir şahıs bırakma."

Yâni yer yüzünde ehli mudil-dâllîn'den kimse bırakma. Çünkü o aslında bu duayı kendi mertebesi itibari ile ifade etmişti. Demek ki, dallîn'in hakikati ona sadece zâhiri anlamda belirtilmiş idi. O merite itibariyle kesret hakikatleri yaşadığından, kesrette de zitlar toplanamadığından, yâni o devrede "kesrette vahdet" yaşanmadığından yer yüzünde hiç bir "mudil" isminin zuhur mahallinin kalması istenmemiştir.

Ancak, Hakikat-i Muhammed-î de ise, bütün âleme rahmet olduğundan esmâ-i İlâhiyye'ye de rahmet vardır. Bütün esmâ-i İlâhiyye zuhurda ve faaldir. İşte bu yüzden, Merite-i Muhammed-î de, "mudil" (dâllîn) in kaldırılması değil, (veleddâllîn) gazaba oğramış (dâllîn) den eyleme denmiştir. Yâni "dâllîn" den uzaklaştırılması istenmiştir.

Nûh (a.s.) ise bunların tamamen kaldırılmasını istemiştir. Çünkü bütün esmâ-i İlâhiyyenin hâmîsi değil idi. Peygamberimiz ise, "rahmeten lilâlemîn" olduğundan, "mudil" ismide bu âlemin cüzlerinden olduğundan, onun kaldırılması değil ona uyulmaması tenbih edilmiştir, aradaki mühim fark budur.

Demek ki, Hakikat-i Muhammed-î seyrinde "mudil"i yok etmek değil ancak ona uymamak vardır.

﴿٢٧﴾ إِنَّكَ إِن تَذَرَهُمْ يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا ﴿﴾

(İnneke in tezerhüm yudillü ibâdeke ve lâ yelidü illâ kefferan.)

71/27. " Şüphe yok ki: sen onları bırakırsan kullarını sapıtırlar ve facirden, kâfirden başkasını da doğurmazlar."

Yâni, "mudil" isminin zuhurlarını hayatta bırakırsan, onlar senin diğer isimlerinin zuhurları olan kullarını sapıtırlar ve bu yüzden, kendileri sapmış olduklarından, onlardan doğan çocuklar da kâfir ve sapık olurlar.

﴿٢٨﴾ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَن دَخَلَ بَيْتِي مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ الْتِبَارًا ﴿﴾

(Rabbiğfirli lî velivalideyye ve limen dahale beytiye mü'minen ve lilmü'minîne vel mü'minâti velâtezîdizzalimîne illâ tebâran.)

71/28. "Yârabbî!. Bana ve babama, anama ve hâneme mü'mîn olarak giren kimseye ve mü'mîn erkekler ve mü'mîn kadınlara mağfiret buyur ve zâlim için helâkten başkasını arttırma."

Bu duaya da âmîn demekten başka bir şey kalmıyor, "Nûhiyyet mertebesinden" aynen katılıyor bizde öyle dua ediyoruz inşallah. Yâni ehli mudil ve gafletin helâkini arttır.

Bu duayı nefsimizde tatbik ettiğimizde. Yarabb-î içimizde bulunan "mudil" ve benzeri isimlerinin manâlarını bizden çıkarma. Onların çıkmaması helâkları demektir. Zuhura çıkmayan bir şey yok hükmünde dir yok olan ise faaliyette değildir faaliyeti olmadığından da helâk hükmündedir.

Her hangi bir ismin mutlak manâsıyla bu âlemde "helâk" yani yok olması mümkün değildir. Çünkü bu âlem bütün esmâ-i ilâhiyyenin müşahede alanıdır. Âhirette ise yaşam sistemi daha başkadır. Bu tür dualara da gerek yoktur. Çünkü orası oluşturma yeri değil netice yeridir.

Aslında bu dua mertebe-i Nûhiyyetten'dir, o mertebede yaşayan sâlik'in gönlünde sadece mü'minliğe yer vardır, Baba denilen akl-ı kül ana denilen nefs-i küldür. Gönül hanesine mü'min olarak giren kimse ise Nûhiyyet tenzîhi manâsında olan bilgilerdir.

Eğer bir sâlik "Hakikat-i Muhammed-î yolunda gerçek manâda tevhid ehli ise "mudil" isminin ve manâsının helâkini istemez, çünkü gaye âlemlere rahmet olmaktır, bilir ki, o isim ve bütün isimler Hakk'a aittir, Hakk'a ait olan bir şey ise ebedi hay olduğundan mutlak manâda yok olamaz. Ancak onun "mudil" ve

benzeri isimlerin terbiyesini ister, ve yukarıda da kısaca bahsedildiği üzere, (dâllîn) den eyleme diye dua edilir.

Buraya kadar kısaca özetlemeğe çalıştığımız (Sûre-i Nûh" u birazda diğer Sûrelerden aldığımız Âyet-i Kerîmelerle izah etmeye çalışalım. Cenâb-ı Hakk her birerlerimize kolaylıklar, irfaniyyet genişliği ve idrak şuurunu versin. Âmin.

(23/03/2009)
Mekke Kâ'be
Haremi şerif
Terzi Baba

﴿١٤﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ
أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ
ظَالِمُونَ ﴿١٤﴾

(Velekad erselnâ Nûhan ilâ kavmihi fe lebise fihim
elfe senetin illâ hamsîne âmmen
feehazehmüttûfânü vehüm zâlimûne)

29/14. **"Andolsun ki, biz Nûh'u kavmine gönderdik, artık aralarında elli yılı hariç, bin sene durdu. Nihayet onlar, zulümlerini sürdürürken kendilerini tufan yakaladı."**

Âyet-i Kerîme'den anlaşılan Nûh (a.s.) a "elli" yaşında Peygamberlik gelmiş ve "dokuz yüz elli" sene tebliğ de bulunmuş, oldukça uzun ve yorucu bir süre imiş. Bu kadar uğraşması neticesinde bir ilerleme olmayınca onları tûfan yakalayiverdi.

Hâl böyle olunca, bir sâlik'in seyr-i sülûkunda bu devre de biraz uzun sürmekte, bundan kurtulması için, Nûh'un, yâni İnsân-ı Kâmil'in o merteye de kendine hazırladığı gemiye, lüksüne bakmadan binmesi gerekecektir. İşte o gemi onu İlâhi ilim deryasında yüzdürecek beşeri ölümden koruyacaktır.

Daha evvelce girdiği Yunus gemisinin karnından suyun dibinden, kurtulmuş, bu sefer de Nûh'un gemisine binerek sudan necat bulmuştur. O gemiyi ancak İnsân-ı Kâmil inşa edebilmektedir.

﴿١٥﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَصْحَابَ السَّفِينَةِ وَجَعَلْنَاهَا آيَةً

لِلْعَالَمِينَ ﴿١٥﴾

**(Fe enceynâhu ve eshabessefineti ve cealnâhe
Âyeten lil âlemîn.)**

**29/15. "Fakat biz onu ve gemi arkadaşlarını
kurtuluşa erdirdik ve onu -o hadiseyi- âlemler için
bir ibret kıldık."**

İşte bu İnsân-ı Kâmil gemisine binenlerin gerçekten kurtarılacağı zât-î bir Âyet ile açık olarak belirtilmektedir. **(Fe enceynâhu) "biz onu kurtardık"** İfadesinin içinde her ne kadar "mazi-geçmiş" fiili varsa da aynı zamanda "yaşanan-hal" fiilide vardır. Bu günde kurtardık hükmü her yaşanan gün için de geçerlidir. Yâni kurtuluş fiili Hakk'a aittir ve O, her an dilediği gibi hareket eder. Bu ve benzeri hadiseler sadece yaşandıkları günlerle sınırlı değildirler. Kûr'ân-ı Kerîm de yazılı ne varsa, tafsilî ve fiilî Kûr'ân olan bu âlemde herşey taptaze devam etmektedir. İşte gerçek seyr'u sülûk bu Peygamberler seyrini "hâl" de, yaşamak ve yaşatmaktır.

Âlemlere ibret olması ise mühim bir hadisedir. Demek ki; bizim dışımızda ki, âlemlerde de böyle yaşamlar var ki, onlara dahi bu hadise bir ibret olmaktadır.

(24/03/2009) Sabah namazı için otelden çıkıp saat (4,30) servisle Mescid'el Harâm'a giderken cep

telefonuna bir mesaj geldi, merak edip açıp okuyayım dedim, mesaj "Türkcel"den idi, yurt dışı kullanma şeklini ve ücret tarifelerini bildiriyor idi ve örnek olarak ta şu sayıları veriyor idi. (00,90,53*****) evvelâ pek farketmedim, telefonu kapattım, fakat aklıma son sayı takılmıştı. Tekrar telefonu açıp baktım gerçekten verilen numara (53) idi. Bunca sayılar içinden bunun bir tesadüf olması mümkün değil idi. Türkcel vasıtası (cibril) ile gökten tasdik gelmiş idi. Bilindiği gibi bu sayı (53) bizim şifre değer sayımızdır. *(Bu hususta daha çok bilgi Terzi Baba (1) kitabımızda mevcuttur.)* elinde olan oraya bakabilir.

Not= Daha sonra tekrar düşündüğümde bu sayıların genelde kullanıldığını sadece benimle ilgili olmadığını düşündüm ancak o geceki müşahedem o idi. Bu sayı değerleri hakkında daha bir çok izahlar yapılabilir ancak bu kadar bir hatırlatma ile yetinip yolumuza devam edelim İnşleallah.

﴿٧٥﴾ وَلَقَدْ نَادَيْنَا نُوْحًا فَلَنَعَمَ الْمُجِيبُونَ ﴿٧٥﴾

(Ve lekad nâdeynâ nûhun fe leni'mel mucibîne)

37/75. "Andolsun Nuh bize nidâ etmişti. Artık biz de duayı ne güzel kabul ederiz."

Bu mertebede de edilen duanın duyulduğu ve uygun olanlara icabet edileceği açık olarak belirtilmektedir. Burada bir şeye dikkat çekmem gerekecek. Mertebe-i Nûhiyyet'te, Nûh (a.s.) mın

duasının-sesinin duyulduğu ve uyulduğu belirtilmek
tedir ve bu yüzden (neciyyullah)tır.

Mertebe-i Museviyyette ise Allah'ın sesinin Musâ
(a.s.) tarafından duyulduğu- bu yüzden kelimullah
olduğudur. Yani, biri kuldân Hakk'a, diğeri ise Hakk'tan
kula'dır. Dileyen bu hususu ayrıca kendi idrâkinde
tefekkür edebilir.

﴿٧٦﴾ وَنَحْنَاهُ وَأَهْلُهُ مِنَ الْكُرْبِ الْعَظِيمِ ﴿﴾

(Venecceynâhu ve ehlehü minelkerbilâzîmi)

37/76. "Ve onu ve ailesini o pek büyük felâketten
kurtardık."

Bu Âyet-i Kerîme dahi zâtidir. Yâni bu işi biz
yaptık. Ümmetini suda boğduk. Ona ve âilesine de
sudan necat verdik. Onları da toprakta boğduk, yâni
toprak kabirlerinde boğduk-gizledik. Toprak ise
hikmettir. Yâni onlar Nûhiyyet hikmeti üzere oldular.
İşte o yüzden onların kıssaları bu günlere kadar geldi ve
daha sonra kıyamete kadar da anlatılmaya devam
edecektir.

﴿٧٧﴾ وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبَاقِينَ ﴿﴾

(Ve cealnâ zürriyyetehü hümül bâkîne)

37/77. "Ve onun zürriyyetini, -evet- onları kalıcı
kıldık."

Görüldüğü gibi bu Âyet-i Kerîme dahî "zâtî"dir. Hüküm doğrudan doğruya ismi "câmî" olan Allah (c.c.) lühü ye bağlanmaktadır. Bu anlamda "Hâdî" ismi asıl "Mudil" ismi ise yardımcıdır. Yâni Hadî isminin anlaşılması onun zıddı olan Mudil'e bağlıdır. Mudil olmasa her şey Hâdî durumunda olacağından tabiileşecektir. Tabii olanın ise zıddı olmayınca değerlendirilmesi mümkün olamayacaktır. Bu sebeble Mudil ismi Hâdî isminin zıddı olduğundan, Hâdî'nin değeri Mudil ile anlaşılmaktadır. İşte görüldüğü gibi "Hâdî" ismi asıl, "Mudil" ise onun anlaşılması için yardımcı bir isimdir. Hâdî'nin hakikati ortaya çıktıktan sonra, Mudil ismine gerek kalmayacağından, onları suda boğduk. Ve Nûhiyyet mertebesinde bulunan, "Hâdî" isminin zuhuru olan o, ve onun Zürriyyetini kalıcı kıldık. Bu husus mertebesi itibariyle kıyamete kadar böyledir.

Seyr-i sülûk yolunda fırka-i nâciye daha buralardan başlamaktadır. Ancak burası Nûhiyyet mertebesinin necâtı'dır. Her mertebenin necât-ı başka, başka anlayış, ve idrak makamlarındandır. Burada anlamamız gereken şey varlığımızda bulunan "Hâdî" isminin asıl, Onun zuhura çıkmasına sebep olan "Mudil" isminin ise yardımcı bir esmâ olduğunu anlayıp onun ahlâk ve manâsına itibar etmemiz bilincine varmamızdır.

İşte o zaman bu Âyet-i Kerîme bizim de üzerimizde, **(zürriyyetini kalıcı kıldık)** hükmü ile "Hâdî" ismi yönünden yürümüş olur, yâni bizde o zürriyyetten, olmuş oluruz. Aksi halde "Mudil" ismi yönünden daha o mertebe de boğulmuşlardan oluruz.

Bir bakıma bu "Mudil" ismini asıl alıp "Mudil" ismi deryasında boğulmuşlardan oluruz. Bu mertebelerde bunları idrak edemez isek zâten daha yukarılara mânen de çıkamayız ve gerçek manâ da Hakikat-i Muhammediyye ye de erişemez, sûret-i Muhammediyye de zâhiren kalmış oluruz.

﴿٧٨﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿٧٨﴾

(Ve teraknâ aleyhi fil ahirîne)

37/78. **"Ve onun üzerine sonra gelenler arasında - iyi bir nam- bıraktık."**

Sonradan gelenlerin üzerine onun ibretli hayat hikâyesini bıraktık. Yâni onu ve ailesinde olan Hidayet hakikatlerini sonradan gelenlerin üzerlerinde de uyguladık ki; Yâni nice, nice isimsiz Nûhlar getirdik. Onların kavmi kendilerinde bulunan Esmâ-i İlâhiyye ve çeşitli ahlâklarıydı. Kötü ahlâklarını bıraktırttık, iyileri "necat" kurtardık.

﴿٧٩﴾ سَلَامٌ عَلَى نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ ﴿٧٩﴾

(Selâmün alâ Nûhin fil âlemîn)

37/79. **"Selâm Nuh'a, bütün âlemler içinde."**

Yukarıda da ifade edilmeğe çalışıldığı gibi, Nûhiyyet mertebesi başka âlemlerde de var olması lâzım ki, böyle bir ifade ile belirtiliyor. Eğer bu yaşantı ve mertebe sadece dünya ya has olsaydı, ifadenin şöyle olması lâzım gelirdi.Selâm Nûh'a dünya âlemi içinde.

Tufandan kurtuluşunun neticesinde ayrıca kendinde ve ailesinde mertebeleri itibariyle selâm isminin de zuhuru olmuştur.

﴿٨٠﴾ اِنَّا كَذَلِكْ نَجْرِي الْمُحْسِنِينَ ﴿﴾
(İnnâ kezâlikle neczil muhsinine)

37/80. "İşte şüphe yok ki, biz iyileri böylece mükâfata nâil kılarız."

Hâdî isminin zuhurlarını Mudil isminin zuhurlarından ayırırız, hepsine hakikatleri üzerine muamele ederiz. Görüldüğü gibi bu Âyet-i Kerime de Zât-î dir, arsızız, Cenâb-ı Hakk biz yaptık demektedir.

Burada ki, ihsan lütuf manâsında olan maddi ihsandır. Mertebe-i Muhammediyyede ki, ihsan ise iki türlüdür. Biri bütün mertebelerde olan maddi manâda ki, ihsandır diğeri ise Hakk-ı "rû'yet" (görüş ve müşahede) hakikati üzere olan ihsandır. Başlangıcı "Cibril" hadisi ile belirtilen ibadet hakkında ki rû'yet'e işaretir. Kemâli ise **(Men reânî fekad reel Hakk)** yâni "**banâ bakan Hakk-ı görür**" sırrı ve hakikati ile belirtilen kemal rû'yettir. Özet bilgi, **(İslâm, İmân, İkân)** isimli kitabımızda mevcuttur. dileyen oraya bakabilir.

﴿٨١﴾ اِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿﴾
(İnnehü min ibâdinalmü'minine)

37/81. **"Muhakkak ki, o, bizim müminler olan kullarımızdan idi."**

Buradaki tasdik de, zâtî'dir. Mü'min kuldun murat Nûhiyyet mertebesinden, hakk'a ayna olan kuldur. Yâni o mertebeden Hakk'ın Zât-ı itibariyle kendi tecellisini eylediği özel kulları'dır. Necâtiyyet vasfında olan da bunlardır, ve ancak necat bunlara uyum sağlamakla elde edilir.

﴿١٠٦﴾ اِذْ قَالَ لَهُمُ اٰخُوهُمْ نُوحٌ اَلَا تَتَّقُوْنَ ﴿١٠٦﴾

(Îz kâle lehüm ehûhüm nûhün elâ tettekûne)

26/106. **"O vakit ki, kardeşleri Nûh, onlara dedi ki: Sakınmaz mısınız?"**

Burada ki, ittika-sakınma Nûhiyyet mertebesi itibariyledir. Muhammediyyet mertebesi itibariyle değildir. Sadece putlara ibadetten sakınmadır.

﴿١٠٧﴾ اِنِّى لَكُمْ رَسُوْلٌ اٰمِيْنَ ﴿١٠٧﴾

(İnnî leküm rasûlün emînün)

26/107. **"Şüphesiz ki, ben sizin için güvenilir bir Peygamberim."**

Yâni; varlığımda Hakk'ın varlığından başka bir şey yoktur, nefsimden necat bulmuşum beni kötülüğe itecek bir halim kalmamıştır. Bu yüzden bana güvenebilirsiniz.

﴿١٠٨﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا
(Fettekullahe ve etiûni)

26/108. **"Artık Allah'tan korkun ve bana itaat edin."**

Allah'tan sakının ve bana itaat edin, çünkü bende Hakk'tan başka bir şey olmadığından, bana itaat Hakk'a itaat etmek olur. Bana itaat etmeyenler Hakk'a da itaat etmemiş olurlar.

﴿١٠٩﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا
عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ

(Vema es'elüküm aleyhi min ecrin in ecriye illâ alâ rabbil âlemîne)

26/109. **"Ve bunun karşılığında sizden bir ücret istemiyorum. Benim mükâfatım, ancak âlemlerin Rabbine aittir."**

Bu mevzu gerçekten mühim bir mevzudur. Gerçek manâ da Hakk ehli yaptığı yaptığı bu tebliğ ve talim işinden hiç bir ücret talep edemez. Çünkü şartı budur. Eğer talep ediyorsa, o kişi o görevin İnsân-ı değildir. Aslında İnsanlar onun ücretini de ödeyemezler, imkânları yetmez, çünkü bu tebliğler neticesinde İnsan oğlu âhîratını kazanır. Bu kazancı ise beşer hesaplarıyla hesaplamak mümkün olmaz. Eğer ücret istenmiş olsa zâten karşılanamayacağından ve ücret istendiğinde İnsanlar daha çok uzaklaşacağından. Bu yönden de

ücret istenmez. Onun karşılığını bu yüzden ancak Rabb'ül âlemîn verir.

﴿۱۱۱﴾ قَالُوا أَنْوْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْأَرْذَلُونَ ﴿۱۱۱﴾

(Kâlû enü'minü leke vettebeakel erzelîne)

26/111. "**Dediler ki: Sana îmân eder miyiz? Halbuki, sana en bayağı kimseler tâbi oluvermişlerdir.**"

Zâhir kıyası ile baktıkları fakir kimseleri hakir görerek onların aralarına girmeyi kendilerine yediremediler, ama fakir kimseler ise Hakk'ın huzuruna çıktılar.

﴿۱۱۲﴾ قَالَ وَمَا عَلَّمِي مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۱۲﴾

(Kâle vemâ ilmî bimâ kenû yeglemûne)

26/112. "**Dedi ki: Onların ne yaptıkları hakkında benim ne bilgim olabilir?**"

Onların özel hal ve yaşantıları kendilerini ilgilendirir, onlar hakkında ben ne bilirim ancak onları îmâna davet ettiğim zaman uyarlar. Ben bunu bilirim.

﴿۱۱۳﴾ إِنْ حِسَابُهُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّي لَوْ تَشْعُرُونَ ﴿۱۱۳﴾

(În hisâbühüm illâ alâ Rabb-î lev teş'urûne)

26/113. "**Onların hesabı ancak Rabbime aittir, eğer anlayabilerseniz.**"

Ceza ve mükâfat vermek yönünden bütün toplulukların hesâbı gerçekten Rabb'a aittir. Bu hususu iyi anlamak lâzımdır.

﴿١١٤﴾ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٤﴾
(Vema ene bi taridilmü'minine)

26/114. "**Ve ben müminleri kovacak değilim.**"

Siz öyle istiyorsunuz diye mü'minleri kovacak değilim onlar benim zâhir ve bâtın dostlarım, Allah'ın da kullarıdır.

﴿١١٥﴾ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١١٥﴾
(İn ene illâ nezîrun mübînün)

26/115. "**Ben apaçık bir uyarıcıdan başka bir şey değilim.**"

Ben sadece tebliğ eden, gelecek zorluklardan korumaya çalışan açık olarak bir uyarıcıyım siz gene dilediğiniz gibi hareket edin. Sorumlusu siz olacaksınız.

﴿١١٦﴾ قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَا نُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ
الْمَرْجُومِينَ ﴿١١٦﴾

(Kâlû lein lem tentehî yâ Nûhu letekünenne minelmercûmîne)

26/116. "**Dediler ki: Ey Nûh!..: Eğer vazgeçmez isen elbette taşlanmışlardan olursun.**"

Mudil isminin zuhurları, Hâdî ismine eğer Hâdî ye, hidayete davetten vaz geçmezsen seni taşlarız, yâni zora koşarız dediler.

﴿۱۱۷﴾ قَالَ رَبِّ اِنَّ قَوْمِي كَذَّبُونِ ﴿۱۱۷﴾

(Kâle Rabb-î inne kavmî kezzebune)

26/117. **"-Nûh Aleyhisselâm- dedi ki: Yarabbi!. şüphe yok ki, kavmim beni yalanladılar."**

Yâni benim hidayet vasıtası olduğuma inanmayıp bana yalancı dediler.

﴿۱۱۸﴾ فَافْتَحْ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَنَجِّنِي وَمَنْ مَعِيَ
مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۱۸﴾

(Fefthah beynî ve beynehüm fethan ve neccinî ve men meiye minelmü'minîne)

26/118. **"Artık benim aram ile onların aralarını bir feth ile fethet ve beni ve benimle beraber olan müminleri kurtuluşa erdir."**

Burada ki "feth" yeni bir şey açmak yeni bir şey kazanmak sûretiyle oluşacak "feth" değil, arayı açmak yâni birlikte olan bir cemaatin arasını açmak gibi, yâni Hâdî ve Mudil ,simlerinin zuhur mahallerinin ayrılması için, iki ismin zuhurlarının arasının açılmasını ve ya birbirlerinden uzaklaşmalarını istemektedir. Mü'minlerin kurtuluşa ermesi sâlih amel işlemeleriyle mümkün olacağından bu yöne davet edilmişlerdir ve Nûh'un duası da bu yönde olmuştur.

﴿٣٦﴾ وَأَوْحَىٰ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ لَنْ يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا
مَنْ قَدَّ آمَنَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾

(Ve uhiye ilâ Nûhin ennehü len yü'mine min kavmike illâ men kad âmene felâ tebteis bimâ kânû yef'alüne)

11/36. "**Ve Nûh'a vahy olundu ki, muhakkak kavminden imân etmeyecektir, ancak cidden imân etmiş olanlar müstesnâ. Artık yaptıkları şeyden dolayı üzülme.**"

Nûh'un kavminin ele başı-sı imân etmeyecektir. Gerçek manâ da imân edenler ayrı. Artık yaptıkları şeyden dolayı üzülme, halleri budur.

﴿٣٧﴾ وَأَصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحَيْنَا وَلَا تَخَاطِبُنِي
فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُغْرَقُونَ ﴿٣٧﴾

(Vesnâgîlfülke bi egnüninâ ve vahhinâ ve lâ tühâtıbnî fillezîne zalemû innehüm muğrakune)

11/37. "**Gemiyi bizim nezaretimiz ve vahyimiz ile yap ve zulm etmiş olanlar hakkında bana müracaatta bulunma. şüphe yok ki, onlar boğulmuşlardır.**"

Bu emir üzere Nûh gemiyi yapmaya başladı bu hususta tarih kitapları bir çok tarifler yaparlar. Biz o yönüne bakmayacağız. Zulm etmiş olanların zâten akıbetleri belli olduğundan onlar hakkında bana müraca

at ta bulunma. Şüphe yokki onlar evvelâ nefislerinde sonra da suda boğulmuşlardır. Burada gemi "fülk" ismi ile anılmaktadır. Nûh'un kavmi böyle bir aracı hiç. Bilmiyorlar idi. Bu gemi Hakk'ın vahyi ve nezaretinde yapılıyor idi, yâni ustası Hakk idi. Nûh ise onun elinde gemiyi yapan âleti idi.

"Fülk" (ebced) hesap sayısı ile toplam (130) sayı değerindedir, sondaki sıfırı alırsak geriye (13) kalır ki, bağlı olduğu yer bellidir.

Bunun diğer bâtın-î hali ise, "nefs" deryasından kurtulmak için, kişi kendi gönlünde (Nûhiyyet) mertebesi itibari ile bağlı bulunduğu yerin tarif ve nezaretinde kendisini "nefs" selinden koruyacak gönül "fülk" ü nü, gemisini kendi imkânları ile oluşturması gerekecektir. Bu tehlikeli mertebeden - bölgeden ancak böyle geçilmesi mümkün olacaktır.

﴿٣٩﴾ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٣٩﴾

(Fesevfe taglemune men ye'tihi azabün yühzîhi ve yehillü aleyhi azâbün mükimün)

11/39. "Artık ileride bileceksinizdir ki: Kendisini rezil edecek azap kime gelecektir ve sürekli bir azap kimin üzerine inecektir."

﴿٣٢﴾ قَالُوا يَا نُوحُ قَدْ جَادَلْتَنَا فَأَكْثَرْتَ جِدَالَنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٣٢﴾

(Kâlû yâ Nûhu kad câdeletenâ fe ekserte cidâlenâ fe'tinâ bimâ teidünâ in künte minessâdikine)

11/32. "Dediler ki: Ey Nûh!. Bizim ile muhakkak ki, mücadelede bulundun, artık mücadelemizi arttıralım. Eğer sen doğrulardan isen imdi kendisiyle bizi tehdit ettiğin şeyi getiriver."

Canları sıkılan "Mudil" isminin temsilcileri, artık bu işe bir son vermek sûreti ile baskılarını arttırmaya ve tehditlere başladılar. Bizi tehdit ettiğin azâbı getir de görelim bakalım dediler.

﴿٢٧﴾ فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا نَرِيكَ
إِلَّا بَشَرًا مِثْلَنَا وَمَا نَرِيكَ اتَّبَعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ
أَرَادُوا بِآدَامِ الرَّأْيِ وَمَا نَرِي لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ
فَضْلٍ بَلْ نَحْنُكُمْ كَاذِبِينَ ﴿٢٧﴾

(Ve kalel meleüllezîne keferû min kavmihi mâ nerâke illâ beşeran mislenâ ve mâ nerâ kettebeake illellezî hüm erezilünâ ba'diyerre'yi ve mâ nerâ leküm aleynâ min fedli bel nezunnühüm kezâbine)

11/27. "Onun kavminden ileri gelen kâfirlerden bir topluluk ise dedi ki: Biz seni bizim gibi bir insandan başka bir şey görmüyoruz ve sana tâbi olanları da biz ilk bakışta bizim en aşağılarımızdan başka görmüyoruz ve sizin için

***bizim üzerimize bir üstünlüğünüzü de görmüyo
ruz. Belki sizi yalancılar zannediyoruz.”***

Nûh-u da kendi nefislerine göre kıyas yaptıkların dan kendilerinde olmayan muhabbet-i İlâhiyyenin onda da olamayacağına kanaat getirerek ve zâhirine bakarak. “Bizim gibi bir insândan başka bir şey değilsin,” dediler. Kendilerinde olan o heva ve hayal onlara bu yanlış kıyası yaptırdı ve gafil olarak yaşattı, kendilerinden olmayanları da kendilerinden aşağı gördüler.

﴿٢٦﴾ قَالَ رَبِّ انصُرْنِي بِمَا كَذَّبْتَنِي ﴿٢٦﴾

(Kâle Rabbinsurnî bima kezzebunî)

23/26. “-Hazreti Nûh da- dedi ki: Yarabbi!. Bana yardım et, onların beni tekzib etmelerine karşı.”

Nûh da Rabbindan, Rububiyet mertebesinde yardım istedi bundan sonra iş artık olacağına varacak idi.

﴿٣٨﴾ وَيَصْنَعُ الْفُلْكَ وَكَلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ مَلَأَ مِنْ قَوْمِهِ سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ إِنْ تَسْخَرُوا مِنَّا فَإِنَّا نَسْخَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْخَرُونَ ﴿٣٨﴾

(Ve yesneul fülke ve küllemâ merre aleyhi meleün min kavmihi sehirû minhü kâle in tezharû minnâ fe innâ nesharu minküm kemâ tezharûne)

11/38. **"Ve gemiyi yapıyordu ve kavminden herhangi bir topluluk yanından her geçip gidince de onunla alay ediyorlardı. Dedi ki: Eğer bizim ile alay ederseniz artık şüphe yok ki, biz de sizin alay ettiğiniz gibi sizinle alay ederiz."**

﴿٢٧﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ أَنْ اصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوْحِينَا
فَإِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ فَاسْلُكْ فِيهَا مَنْ
كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ
مِنْهُمْ وَلَا تُخَاطِبُنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٢٨﴾

(Fe evhaynâ ileyhi enisneilfulke bi egnüninâ ve vahyinâ fe iza cae emrunâ ve farettennûrû feslûk fiha min külli zevceynisneyni ve ehleke illâ men sebeka aleyhilkavlü minhüm ve lâ tühatıbnî fillezîne zalemû innehüm muğrakune)

23/27. **"Artık ona vahyettik ki, bizim nezaretimiz ve vahyimizle gemiyi yap. Vaktaki emrimiz gelir de tennûr kaynamaya başlarsa hemen o gemiyi her birinden iki çift, aleyhinde söz geçmiş olandan başka aileni de al ve zulmetmiş olanlar hakkında bana bir hitapta bulunma. şüphe yok ki, onlar boğulmuşlardır."**

Yapılan geminin içinde "Tennûr" ismi verilen bir araç varmış. Bazı tefsirler bu "tennûr" denilen aracın (Havva) validemizin ocağı olduğunu yazarlar. Buna göre de bu geminin buharla çalıştığını söylerler. Bir bakıma "kaynama"dan maksat buhar olduğuna göre, buharlı

gemilerin proje olarak büyük babasıdır, diyebiliriz.

“Tennûr” Ebced sayı değerleri (700) dür, sıfırlarını atarsak geriye (7) kalır ki, bu da bilindiği gibi nefis mertebeleridir. Böylece nefis mertebelerini geçmek için “Tennûr” un ateşine ve Nûh’un gemisine ihtiyaç olacaktır.

Türkçe bir kelime olarak baktığımızda (Ten-nûr) kelimesi (Nûrlu-ten) olarak bilinir. Tenden maksat “beden” olduğuna göre bu mertebe de bedenimizi karanlıktan aydınlığa çıkarıp nûrlandırmamız gerçeği açık olarak ortaya çıkmaktadır.

Diğer yönüyle “Tennûr” beden gemimizde kaynayan, bize muhabbet hazırlayan gönül kazanıdır diyebiliriz. Âyet-i Kerîme de belirtildiği gibi **(Tennûr kaynadığında)** ancak beden gemisi harekete geçmeye hazır hale gelebiliyormuş. Aksi halde gemi limanda demirlemiş halde durmuş olacaktır.

Bu geminin yapıldığı tezgâh ta “kara” topraktır, etrafta su yoktur, gemi ve sandallar daha ziyade suyun hemen yanında ki, kızaklarda yapılır ki, kolayca suya indirilsin, o gemi ise her tarafı kara olan bir yerde inşa ediliyordu. O güne göre gerçekten bu hadise çok düşündürücü ve inanılması zor bir olay idi. Kıyasla değil ancak îmân ve tasdik ile bu hadise kabul edilebilirdi, zâten de öyle oldu, kendi beşerî akıllarıyla kıyas yapanlar böyle bir şeyin olamayacağına kanî oldular bu yüzden inkâr ettiler, sonunda inkâr ettikleri şeyde boğuldular. Îmân ile tasdik edenler ise gemiye sığınıp tufandan “necat” buldular.

İşte bir sâlik için de bu ibret verici hadise geçerlidir. Nefis mertebelerini aşarken (Nûh) makamında olan mürşit tarafından yeniden inşa edilen sâlik'in beden teknesine (Tennûr-muhabbet ilkası) bulunduğu gelecek nefsi emmâre sellerinin üstünde boğulmadan yüzmeye hazır halde beklemesidir, bunun işareti "Tennû" un kaynamağa başlamasıdır ki; o zaman yola çıkılır.

İşte karada hazırlanmış olan o gemiyi nefis selleri kendiliğinden yüzer hale getirir. Eğer gemi hazırlanmamış olsa diğerleri gibi seller onu da alıp götürür, gazap sellerinde boğulur gider.

"...hemen o gemiyi her birinden iki çift, aleyhinde söz geçmiş olandan başka aileni de al..."

O geminin içine hayvanlardan da ikişer yani, çift olarak al, yâni o hayvanlar bizlerin varlık sebepleridir, onlardan ihtiyaçlarımızı gideririz, ayrıca onlara beden gemimizde de ihtiyacımız vardır, ve onlar bir bakıma bizde var olan ahlâklarımızdır. Ancak onları başı boş bırakırsak bize zarar verirler, eğer eğitebilirsek o zaman bize yararlı olurlar.

Bilindiği gibi "âile" zâhirde kişilerin en yakınlarıdır bâtında ise manâ âilesi (esmâ'ül hüsnâ) dır. Gemiye binmeyen eş ve oğul ise esmâyı nefsiyye'den (azîz ve cabbâr) isimleridir. "Mudil" isminin zuhurları ile suda gark olmuşlar, böylece diğer esmâlardan ayrılmışlardır. Bu husus mühim bir eğitim işidir.

﴿٢٨﴾ فَأَذَا اسْتَوَيْتَ أَنْتَ وَمَنْ مَعَكَ عَلَى الْفُلِّ فَقُلِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي نَجَّيْنَا مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٨﴾

**(Feizesteveyte ente ve men meake alel fülki
fekulilhamdü lillâhillezi neccânâ minelkavmizzâli
mîne)**

**23/28. "İmdi sen ve seninle beraber olanlar
geminin üzerine çıktığınızda de ki: Hamd o Allah'a
olsun ki, bizi o zalimler olan kavminden kurtardı."**

Burada ki "Hamd" mertebesi Nûhiyyet hakikat-i, Necâşyyet mazharı üzerinedir. Kurtuluştan dolayı şükür bâbında olan hamd'dır. En kemâlli "hamd-övgü" ise ümmet-i Muhammed'in (8) mertebeden, bir de, ayrıca Ahadiyyet mertebesinde yapılan çok özel bir hamd'ları vardır yeri olmadığı için oraya girmeyeceğiz.

Bunların (8) mertebesi, (Salât-Namaz) isimli kitabımızda, diğer hamd ise (13 ve Hakikat-i İlâhiyye) kitabımızda belirtildi. Oralardan araştırılabilir.

﴿١٣﴾ وَحَمَلْنَاهُ عَلَى ذَاتِ أَلْوَاحٍ وَّدُّسْرٍ ﴿١٣﴾

(Ve hamelnâhu alâ zâti elvâhin ve düsürin)

**54/13. "Ve O'nu -Hz. Nûh'u- levhalar ve kenetleri
bulunan şey üzerine yükledik."**

Abdül Kerîm cîlî, (İnsân-ı Kâmil) isimli kitabının başında bu Âyet-i Kerîmeyi, (Onu levhalarla çivilerle yapılmışa yükledik) şekliyle ifade etmektedir.

Gerçekten bu Âyet-i Kerîme de bizlere verilen çok ilginç ifâdeler vardır. Her ne kadar burada (Nûh'un) gemisi kastediliyor ise de, ancak gemi ismi geçmiyor. Yâni zâhiren gemiye atıf var ise de bâtinen belirtilmek istenen ise başka bir şeydir. Bu da "beden" gemisidir. Levhalar derilerimiz, çivi veya kenetleri ise kemik ve oynak yerlerimizdir. İşte manâyı "Nûh"u bu beden gemisine yüklemiştir ki, onu Hakk "iki eliyle" yapmıştır. Sâret-i Nûh'u ise kendi gözetiminde "Nûh" un yaptığı gemiye yüklemiştir. Yükledik, ifadesi de zâtîdir, bu yükleme işini de Cenâb-ı Hakk vasitasız kendi yaptığını açık olarak ifade etmektedir. Manâyı (Nûh) beden gemisine (beden) gemisi de Nûh'un gemisine yüklenmiştir ki çok manîdardır.

Beden gemisine yükleme (venefahtü) ile başla makta, ve vakti gelince her bir Peygamberin mertebesi itibari ile yükleme Hakikat-i Muhammediyye ye kadar sürmektedir. İşte gerçek bir seyrü sülûk bu yüklemeleri oluşturmaktır. Bu manâ ve hakikatler kişinin beden gemisine yâni gönlüne yüklenmez ise dışarıdan sadece okumakla bunlar yaşanamaz ancak kişinin dışında kalan zâhiri bilgiler olarak kalır.

﴿ ۱۱ ﴾ فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ مُنْهَمِرٍ ﴿ ۱۱ ﴾

(Fefetahnâ ebvabessemâi bi mâin münhemirin)

54/11. **"Biz de gök kapılarını birçok su ile açtık, - pek müthiş bir yağmur yağdırdık-."**

Genelde gökten rahmet yağar ancak fazla olursa

türlü zorluklara yol açar. O gün de gökten çok fazla yağmur yağmaya başlamış. Âyet-i Kerîmenin başında (fefetahnâ) "biz de hemen açtık" ve daha evvelce de belirtildiği gibi, (Nûh) (a.s.) kavmi ile "aramızı aç" duası "ef'âl" mertebesi itibarı ile olan açışlardır. Sûre-i Fetih te olan açılımlar ise zât-i manâda dır, bunları bir birinden ayırmamız icap etmektedir.

﴿١٢﴾ وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاءُ عَلَيَّ

أَمْرٌ قَدْ قُدِّرَ ﴿١٣﴾

(Ve feccernal arda uyûnen feltekalmâü alâ emrin kad kudira)

54/12." Ve yeri de pınarlar halinde fişkirttik. Artık su, takdir edilmiş bir emre binaen birbirine kavuşuverdi.

Gökten inen yağmurlar yerden fişkiran pınarlarla sular toplanmağa ve çoğalmaya başladı gök suyu ile yer suyu bir birine kavuştu.

Beden toprağımızdan da gözlerimizden akan yaşlar gök suyu, bedenimizin terlemesi de yer suyudur. Bu iki su birleştiği zaman kişi bunun üzüntüsü yüzünden hüzne gark olur. Tekrar temizlenip huzur bulması için Hakk ehlinin rahmet suyuna ihtiyacı olur ki, onunla tekrar yıkanıp tâhir olsun.

﴿٤١﴾ وَقَالَ ارْكَبُوا فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ مَجْرِيهَا وَمُرسِيهَا

اِنَّ رَبِّي لَغَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٤١﴾

(Ve kalerkebü fihe bismillâhi mecrâhâ ve mürsâhâ)

11/41." Ve dedi ki: Onun içine yüzüp gitmesi ve durması anında da Allah Teâlâ'nın ismini anarak binin. Şüphe yok ki, Rab'bim çok bağışlayan, pek esirgeyendir..."

(Bismillâhi mecrâhâ ve mürsâhâ) "Onun gitmesi ve durması Allah ismiyledir." Burada da gemi teknolojisine ışık tutan çok büyük bir işaret vardır. Günümüzde daha yeni, yeni ortaya çıkmaya başlamıştır ki; oda komutla yâni ses dalgalarıyla hareket ettirmektedir. Kûr'ân-ı kerîm bunu İnsânlık âlemine (1400) küsur sene evvel bildirmiştir. Yâni Kûr'ân teknolojisi insân teknolojisinden binlerce sene öndedir.

Kûr'ân-ı Kerîmin bildirdiği daha insânların hayal bile edemediği nice harikalar vardır. Yine bu Sûrenin içinde geçen gök kapıları deyimi vardır ki, gerçek manâ da nerede ve nasıl olduğu bilinmemektedir.

Bu hususu araştırmacılara bırakarak bir şeye daha dikkat çekerek mevzuu bitirmek istiyorum.

Bilindiği gibi Sâlih (a.s.) mın Semut kavmi ile aralarında bir (nâkata) "Allah'ın hâmile devesi" hikâyesi vardır. O Âyet-i Kerîmelerde ki ifadelere göre, kavminin dağdan çıkmasını istedikleri bir deve vardır. Sâlih (a.s.)

o deveyi çıkarırsa kavmi ona inanacaktır. Bunun üzerine Sâlih (a.s.) o deveyi dağdan çıkaracağını, ancak bir şart olarak mevcut suyun bir gün deveye bir gün kendilerine tahsis edilmesine razı olmaları gereğine işaret ederek bu hali kabul ederseniz deveyi çıkarırım demişti.

Kavmi bu anlaşmayı kabul ettiler ve kararlaştırılan tarihte ve yerde hadiseyi görmek için toplandılar. Gerçektende çok geçmeden dağın içinden hâmile bir deve çıkarak önlerinden geçti gitti, hepsi şaşkın baka kaldılar. Daha sonra belirtilen sudan bir gün deve içmeye başladı, diğer gün de ahaliye kaldı.

Deve kendine ayrılan günde bütün suyu içiyor idi. Aradan bir müddet geçince kavmi bu deveyi öldürmeye karar verdiler ve öldürdüler, bu yüzden de büyük felâkete uğradılar.

Kısaca hikâye budur, daha geniş tafsilât Kûr'ân-ı Kerîm de ve peygamberler tarihinde vardır, gayemiz Salih (a.s.) hayatını yazmak değil bu hikâyedeki, gelecekteki gıda teknolojisine dikkat çekmek içindir.

Eğer yaşım genç olsa ve araştırma yapabilecek imkânlarım da olsa idi, bu hikâyenin açtığı yoldan gitmeye çalışırdım.

Bu hikâye diye okunan hadiseyi hayata geçirmek bir gün mümkün olacaktır. Ve o kimseler gıda zincirinde büyük bir devrim gerçekleştireceklerdir. Şöyle ki, gıdaların üretimi üç aşama da olmaktadır. Birinci aşama

mâdenler, ikinci aşama bitkiler, üçüncü aşama ise hayvanlardır. Bu hikâyede de üç husus başta gelmektedir, bunların biri dağ yâni "taş"tır, ikincisi deve yâni "et"tir, üçüncüsü ise "su"dur. Görüldüğü gibi mâden olan dağ-taş'tan hemen canlı (et) üretilmiştir ve en çok ihtiyacı olan sudur. Diğer develere göre su tüketimi çoktur. Görüldüğü gibi ete ulaşabilmek için gıda zincirinin bitki halkası kaldırılmıştır, doğrudan mâden den ete geçiş vardır, ve yaklaşık, o/o 33 lük bir süre kısalması ve bir o kadar da verim artışı vardır.

İnşallah yakın bir gelecekte bunun üzerinde çalışmalar başlar da insânlık Kûr'ân-ı kerîmin bizlere sunduğu yüzlerce teknolojinin birisinden daha faydalanmış olur. Yeri olmadığı için daha fazla uzatmak istemiyorum sadece bu hususta bir hatırlatma ve mübarek kitabımızın her iki dünyanın saadetini hedefleyen ve sadece ölmüşlere okunan bir dua kitabı olmadığını ve daha mühimi, yaşayan ölümlere okunacak, onlar daha dünya da iken mânen dirilmelerine sebep olacağını umarak burayı bitirmek istiyorum. Biz yine Hz. Nûh ile kaldığımız yerden yolumuza devam edelim.

﴿١٤﴾ تَجْرِي بِأَعْيُنِنَا جَزَاءَ لِمَنْ كَانَ كُفْرًا ﴿﴾

(Tecrî bi együninâ cezâen limen kâne küfira)

54/14."-O gemi- bizim gözetimimiz altında akıp gidiyordu. O tekzîb edilmiş olana -Nûh Aleyhisselâm'a- bir mükâfat olarak."

Görüldüğü gibi hadisenin her aşaması Hakk'ın

gözetimi altında oluyordu. Tekzip edilerek mağdur durumda olan Nûh'a bir mükâfat olsun diye.

﴿٤٢﴾ وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ وَنَادَى نُوحٌ
ابْنَهُ وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ يَا بُنَيَّ ارْكَبْ مَعَنَا وَلَا
تَكُنْ مَعَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٢﴾

(**Ve hiye tecrî bihim fî mevcin kel cibâli ve nâdâ Nûhunübnehü ve kâne fî magzili ya büneyyerkeb meanâ ve lâ tekün meal kâfirîn**)

11/42. "**Ve gemi onları dağlar gibi dalgalar içinde götürüyordu. Ve Nûh, oğluna seslendi, o ayrı bir yere çekilmişti. Ey oğlum!. Bizimle beraber bin ve kâfirler ile beraber olma -dedi-.**"

Tarih kitapları bu oğlunun (Yam-Kenan) olduğu nu yazarlar. Diğer yönden Kenan'ın kendi bünyesindeki (azîz) esmâsının karşılığıdır. (Hâdî) esmasına boyun eğmez.

Nefs-i emmâre karşılığıdır. İlâhî tecellî dalgası onu örtmüş ve yok etmiştir.

﴿٤٣﴾ قَالَ سَأُو۟ى۟ اِلَى۟ جَبَلٍ يَّعَصِمُنِي مِنَ الْمَآءِ ۗ قَالَ
لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ اَمْرِ اللّٰهِ اِلَّا مَنْ رَحِمَ ۗ وَحَالَ
بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ الْمُهْرَقِينَ ﴿٤٣﴾

(Kale seavî ilâ cebelin yagsımunî minel mâi kâle lâ âsımelyevme min emrillâhi illâ men rahime ve hâle beynehümelvevcü fekâne minelmuğrakıne)

11/43. **"Dedi ki: Ben bir dağa sığınacağım, beni sudan korur. -Nuh da-dedi ki: Bugün Allah'ın emrinden koruyacak yoktur, onun merhamet ettiği müstesnâ. Ve ikisinin arasına dalga giriverdi de o boğulanlardan oldu."**

Burada ki, sığınacağı dağ bir bakıma (azîz-mütekebbir) kibir dağıdır. Ancak Allah'ın "İzzet" Kibriyâ'sı daha büyüktür. Onu alır sellere garkeder.

﴿٢٩﴾ وَقُلْ رَبِّ انزِلْنِي مُنزَلًا مُّبَارَكًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنزِلِينَ ﴿٢٩﴾

(Ve kûl Rabb-î enzilnî münzelen mübâreken ve ente hayrul münzilîne)

23/29. **"Ve de ki: Yarabbi!, beni bir mübarek yere indir ve sen indirenlerin en hayırlısısın."**

Dikkat edildiğinde, bu duanın kendisine "de ki;" hükmü ile talim ettirildiği açık olarak görülmektedir. Ayrıca (beni) indir demesi de dikkat çekicidir, orada ben demesi Hakk tarafından kendisine bildirilen a'yan-ı sabitesi cihetindedir. Manâyı Nûhiyyet'in mübarek bir yere indirilmesi Allah'ın iki eliyle halk ettiği "insân" ismi verilen mübarek yerdir. Bütün bu sistemleri sen kurduğundan, indirenlerin en hayırlısısın.

﴿٤٤﴾ وَقِيلَ يَا أَرْضُ ابْلَعِي مَاءَكَ وَيَا سَمَاءُ أَقْلَعِي
وَوَغِيضَ الْمَاءِ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَاسْتَوَتْ عَلَى الْجُودِيِّ وَقِيلَ
بُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾

(Ve kîle yâ ardulei mâeki ve yâ semâu ekli î ve ğidelmau ve kudiyel emru vestevet alâlcûdiyye ve kîle bü'den ilkavmizzâlimîne)

11/44. "Ve denildi ki: Ey Yer!. Suyunu yut ve ey gök açıl. Ve su kesildi ve iş bitirilmiş oldu. Gemi de Cudi dağı üzerine yerleşti. Ve zâlimler olan kavim için uzaklık olsun denildi.

Bu gemi bâtinen de (mev-cud) olan "vüçud" beden dağına âlemi Melekût'tan, İçindekiler de temiz bir nesil olarak. indirildi.

﴿٤٥﴾ وَنَادَى نُوحٌ رَبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي
وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنْتَ أَحْكَمُ الْحَاكِمِينَ ﴿٤٥﴾

(Ve nadâ nûhun Rabbehu fe kâle Rabb'î innebnî min ehli ve inne vagdekelhakk'u ve ente ahkemul hâkimîne)

11/45. "Ve Nuh Rab'bine seslendi de dedi ki: Ey Rabbim!. şüphe yok, oğlum benim ailemdir ve muhakkak ki, senin vâdin haktır ve hâkimlerin hâkimi sensin."

﴿٤٦﴾ قَالَ يَا نُوحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ
غَيْرٌ صَالِحٍ فَلَا تَسْأَلَنِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنِّي
أَعِظُكَ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٤٦﴾

(Kâle yâ Nûh'u innehü leyse min ehlike innehü
amelün gayru sâlihî felâ tes'elnî mâ leyse leke
bihî ilmün innenî eizuke en teküne minelcahilîne)

11/46. "**Buyurdu ki: Ey Nuh!. O muhakkak senin
ailenden değildir. şüphesiz ki o sâlih olmayan bir
iştir. Artık hakkında bilgi olmayan bir şeyi benden
sorma. Muhakkak ki, ben sana câhillerden
olmayasın diye öğüt veririm.**"

Bura da Nûh (a.s.) eşi (vâile) den bahsediliyor, o
da kâfirlerden imiş.

Âyette bahsedilen (sâlih) sözcüğünün tarifini,
"manâsı Hakk'tan, fiili kuldan olan tatbikattır" diye ifade
edebiliriz. Gayri sâlih-sâlih olmayan fiil ise, "manâsı da
fiili de kuldan olan tatbikattır," diyebiliriz.

﴿٤٧﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَسْأَلَكَ مَا لَيْسَ لِي
بِهِ عِلْمٌ وَإِلَّا تَغْفِرْ لِي وَتَرْحَمْنِي أَكُنْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٤٧﴾

(Kâle Rabb'î innî euzûbike en es'eleke mâ leyse lî
bihî ilmün ve illâ teğfirlî ve terhamnî ekün
minelhasirîne)

11/47. **"Dedi ki: Ey Rab'bim!. Ben senden hakkında bilgim olmayan bir şeyi sormaktan şüphe yok ki, ben sana sığırım ve eğer benim için mağfiret etmez ve beni esirgemezsen ben ziyana uğrayanlardan olurum."**

Burada Nûh (a.s.) Rabb'ı na Âdem (a.s.) duasına benzer bir dua ile, aynı mertebeden niyaz etmektedir, böylece bizlere de yol göstermiş olmaktadır.

﴿١١٩﴾ فَانجَيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلِّ الْمَشْحُونِ ﴿﴾

(Fe enceynâhu ve men meahu fil fülkilmeşhüni)

26/119. **"Binaenaleyh onu ve onunla beraber dolmuş gemide bulunanları kurtuluşa erdirdik."**

﴿١٢٠﴾ ثُمَّ اغْرَقْنَا بَعْدَ الْبَاقِينَ ﴿﴾

(sümme ağraknâ bagdülbâkine)

26/120. **"Sonra arkada kalanları boğduk."**

﴿٤٨﴾ قِيلَ يَا نُوحُ اهْبِطْ بِسَلَامٍ مِنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ أُمَّةٍ مِّمَّنْ مَعَكَ وَأُمَّةٍ سَنَمَتِعَهُمْ ثُمَّ يَمَسُّهُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿﴾

(Kile yâ Nûhühbit bi selâmin minnâ ve berekâtin aleyke ve alâ ümemin mimmen meake ve

ümemün senümettiühüm sümme yemessühüm
minnâ azabün elîmün)

11/48. "Denildi k: Ey Nûh!. Bizden bir selâm ile ve
senin üzerine ve seninle beraber olanlardan
doğacak ümmetler üzerine birçok bereketler ile -
gemiden- in. Ve bir takım milletleri de ileride
fâidelendireceğiz, sonra onlara bizden acıklı bir
azap dokunacaktır."

﴿١٥﴾ وَلَقَدْ تَرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿١٥﴾

(Ve lekad teraknâhâ âyeten fe hel min müdde
kirin)

54/15. "Ve şânım hakkı için onu -o gemiyi- bir
ibret olmak üzere bıraktık, fakat hanî hatırlayıp
ibret alan?."

﴿٧٣﴾ فَكَذَّبُوهُ فَجَعَلْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ وَجَعَلْنَاهُمْ
خَلَائِفَ وَأَغْرَقْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَانظُرْ
كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٧٣﴾

(Fe kezzebûhu fenecceynâhu ve men meahu
filfülki ve cealnâhüm halâife ve ağraknâllezîne
kezzebû bi âyatînâ fenzur keyfe kâne âkıbetül
münzerîne)

10/73. "Yine onu yalanladılar. Biz de onu ve

onunla beraber gemide bulunanları kurtuluşa erdirdik ve onları halifeler kıldık. Bizim âyetlerimizi yalanlayanları da boğduk. Artık bak!. Uyarılanların âkibetleri nasıl oldu.”

Rabb’ımıza şükrederiz. Bu gün (25/03/2009) Çarşamba, bu kitabımızı da bu Umremizde el yazılarını bitirmiş olduk. Haremi şerifte (1) No=lu kapıdan girince solda az aşağıda bir direğin dibinde otururken yazmış olduk.

Buraya kadar yazılanların bilgisayar ortamında bittiği, şu anda ki tarih ise (30/08/2009) dur.

Not=Aynı tarihten itibaren kitabımızın kalan kısımlarının yazılımlarına devam edelim, Cenâb-ı Hakk kolaylıklar versin ve tamamına erdiresin İnşallah.

Bu Âyet-i Kerîmeyi daha iyi anlayabilmek için az da olsa (Esmâ) bilgisine ihtiyaç vardır. Bu Âlemde ne kadar varlık varsa bütün bunlar İlâhi isimlerin manâlarının zuhura çıkmasından başka bir şey değildirler. Bir ayırım yapmak gereği olduğunda ise bunları **(asıl-devamlı)** ve **(geçici-yansıma)** isimler olarak belirtebiliriz.

Bir misal vermemiz gerekirse, **(Hâdi)** ismi **asıl (Mudil)** ismi ise **geçici**’dir. **(Mudil)** ismi ve manâsı **(Hâdi)** ismi ve manâsının belirginleşmesini sağlayan yardımcı isimdir.

Âyet-i Kerîme de belirtildiği üzere (*gemide*

kalanları kurtuluşa erdirdik,) hükmü ile **(asıl)** isimlerin devamlılık üzere, **(geçici)** isimlerin ise belirli bir süre içinde faaliyyet te bulunduğunu açık olarak göstermektedir.

Asıl isimlerin zuhurları **halifeler**,dir, diğerleri ise bu özellikten yararlanamamaktadırlar. Bir başka yönden baktığımızda bütün esmâ zuhurları halifelerdir ancak mertebeleri itibariyle bunlar perdelidirler. İlân edilen hilâfet-halifeler ise perdelenmemiş **(asıl)** olan isimlerin zuhur mahalleridir. Ancak yanlış anlaşılmasın Cenâb-ı Hakkın bütün isimleri asıl'dır. Ayırım zuhurdaki faaliyyetleri itibariyledir. Bu hususta söz çoktur yeri olmadığı için bu kadar'lık bir işaret ile yolumuza devam edelim.

NECAT vasfı ile ilgili olduğundan TERZİ BABA (1) kitabımızın (267/272) sayfalarında geçen *NECAT NEDİR?* Bölümünü de buraya almayı faydalı olur düşüncesiyle uygun gördüm.

NECAT NEDİR

Bu kitabı derleyip düzenlerken, epey zamandır düşündüğüm bir hususu Terzi Babama sormayı düşünmüştüm, o da şuydu:

Kendisinin vasfı "necat"tır, **Nûh (a.s.)** in da vasfı "necat"tır.

Acaba bu "necat"lar arasında ne fark var idi?

Bir müsait zamanda sorduğum bu soruma verdiği cevabı şöyle olmuştur:

[Bu vasfı (**necat**) bana ilk defa **Nûsret** babam **01.08.1964** tarihli **mektub** ile izafe etmişlerdir.

Daha sonra Cenâb-ı Hakk, daha evvelce de belirttiğimiz gibi **zuhuratlarımızda** gösterilmişti.

Daha sonra mânâ'da (İzmir) **Ze..** anne tarafından tasdik edilmişti.

Daha sonra (**B. G. İ.**) rumûzlu kardeşimize **11.04.2003** Cuma 22.00 de "**Vedudum Necat'tır, Necat'ım Vedud'dur,**" tasdiği gelmiş.

Böylece "necat" mânâ âleminde verilen bir vasfımız olmuştur.

Sakin ha ... **Nûh neciyullah** ile buradaki necat-ı karşılaştırıyoruz sanılmasın.

Nûh (a.s.) Allah'ın (c.c.) büyük bir peygamberidir, biz ise aciz bir kuluz. Nûh (a.s.) in hâli geneldir, bizim hâlimiz ise, özel (indi) dir, kimseyi bağlamaz, ancak bu zevkî bir hâl ve ilimdir.

İbrani lûgatında "**NÛH**"un (RAHAT) mânâsına olduğu ifade edilmiştir.

Hâl böyle olunca "**Nûh neciyullah**" mânâsı, Allah'ın o mertebedeki (**rahat-ı huzur**) ve **kurtuluşu** demek olur, ki her mertebede ayrı ayrı zuhur ve yaşantısı vardır.

Şimdi özet olarak kısa kısa bunları incelemeye çalışalım.

Aslında Kûr'ân-ı Kerim'in her yönü, **hayâl ve vehimden necat'tır**.

1. Cenâb-ı Hakk Âdem (a.s.) ı "**balçık-toprak**"tan halk etti.

Toprak ise aslı itibariyle "**Hikmet**"tir." (**venefahtü**) "**içine rûhundan üfledi**".

Böylece toprağın ağırlığından "**hikmet**" ile rûhun hafifliğine (**necat-rahathuzur**) ile ulaşmış kurtulmuş oldu. **İlk necat** budur.

2. İdris (a.s.) çok ibadet ve riyâzat yapıyordu, böylece kendinde büyük bir lâtiflik hasil oldu ve Cenâb-ı Hakk onu "**mekânen âliyyen**" "yüce mekâna" yükseltti. Böylece o da "**hava**" ki (kuvvet) tir, havai-yattan "**nefs-i hevası**"nın kuvvetinden **necat** bulup rahat ve huzura kavuşmuş oldu.

3. Nûh (a.s.) kavmine uzun seneler nasihat etti "**vester şevsiyab**", onlar Nuh-u dinlememek için sırtlarındaki örtülerini ters döndürüp başlarını ve kulaklarını örterek, onu dinlemek istemediler.

Nihâyet Nûh tufanı oldu kavmi **suda boğuldu**. "**SU**"

(ilim)dir, aynı zamanda da (hayat)tır.

Nûh (a.s.) **vücûd gemisi** ile kendi mertebesi itibariyle ilim deryasında yüzerek **necat** bulup rahat ve huzura kavuştu.

Kavmi ise, kendilerine ait olan hayatı, suya gark olarak bulduklarından dünyadan "**necat**"ları suda gark olmakla oldu.

4. Nemrud **İbrahim'e** çok eziyet etti ve sonunda ateşe attı.

"ya naru küni berden ve selâmâ"

Cenâb-ı Hakk ateşe, "**ey ateş soğu ve selâmette ol**" dedi, bulunduğu yer **gül bahçesi** oldu.

"Ateş" (Azamet)tir, böylece Nemrud'un zahir, bâtın azameti İbrâhim'i yakamadı, çünkü üstünde "**Hullet**" esmâ-i ilâhiyyenin dostluk örtüsü ve kibriyası vardı. Böylece İbrâhim de ateş'ten **necat** bulup rahat ve huzura kavuşmuş oldu.

Bu mertebelerdeki kişi "**anasır-ı erba'a**" beden yapımızı meydana getiren (dört ana unsur) "**toprak, su, ateş, hava**" ve bunların tabiatlarından **Necat** bulup rahat ve huzura kavuşmuş olması lâzım gelmektedir.

5. Musâ (a.s.) kavmini Mısır'dan çıkarıp Kızıl denizden geçirerek Tûr-i Sîna da Tevrât-ı şerifi alması o mertebede ki (İsriyyet) "Hakk-a yürüyüş" ün **necat-ı** dır.

6. Meryem oğlu İsâ (a.s.) "**ve eyyedna hu**

birûh'ül kûdüs" "biz onu rûh'ül kûdüs ile destekledik" hükmü ile, beşeriyetinden **necat bulup gök ehli oldu.**

7. Necat-ı Muhammed-i âlemde (azb) azab anlayışını rahmet anlayışına döndürüp, "**Rahmeten lil âlemiyn**" hükmü ile âlemlere rahmet olmaktadır.

8. Fırka-i Nâciye : Bütün fırkaların (topluluk) hepsini kendi bünyesinde toplayıp buldukları yerdeki haklarını vererek onları da bünyesinde toplayarak (fırkalılık) farklılıktan kurtarıp kendi bünyesinde tevhid edendir.

Necat → kurtuluş; **kurtuluş** → istiklâl; **istiklal** → hürriyet;

Hürriyet → bağımsızlık; **bağımsızlık** → ulûhiyettir.

Ulûhiyyet ise, → bütün âlemlerde necat'tır, ki "**hubb**"iyyet olan "**mertebe-i Muhammed-i**" dir.

Diğer mertebelerde mahalli olan necat, "**mertebe-i Muhammed-i**" de umumidir, yani bünyesinde **her mertebenin "necat"**ı vardır.

"**Makam-ı Muhammed-i**"den ümme't'ine geçen bu necat bu yönüyle diğer necatlardan ayrıdır, aradaki fark da budur.]

Diyerek özetle Terzi Babam sorduğum soruyu böylece izah etmiş oldu.

B. G. İ. Rumuzlu kardeşimizin **NECAT-ıyyet** hakkındaki bir varidatında Terzi Babam'dan izin olarak mevzu ile ilgili olmasından dolayı buraya ilave etmeyi uygun bulduk.

20.07.2005

**Zatı itibariyle SIR olup,
irfan olunma hubbiyetinde,
kendinden kendine yaptığı kendi irfaniyet
seyrindeki**

Hatm-i NECAT MARUFİYETİ (bilinmekliğidir.)

Kûdsi Hadisin bildirdiğine göre,

**"küntü kenzen mahfiyyen feahbebtü en u'refe
fehalaktül hal-ka liu'ref"**

mahfi (hafi/gizli) **kenz** (hazine) idim,

bu halde **en u'refe** (irfan olunmayı) **ahbebtü**
(hubb/muhabbet ettim)

bu halde **liu'ref** (irfan olunma için) halkı, **hâlâk** (halk)
ettim."

mahfi kenz (hafi olan yani gizli hazine),

Kendi (zat) (mutlakiyet itibariyle arifiyet) arifliğinde
kendinden kendine, haliyle kendisinin irfan olunma
seyrini muhabbet ediyor, demektir.

Burada **mahfi kenz** (hafi olan yani gizli hazine), irfan olunma hub-biyeti ile irfan olunmaya vasıl olma seyrinde tenezzülen hamd etmeye başlıyor, demektir.

Vasıl olduğu arzuladığı ki, rıza olduğudur (**radiyeten**).

Rıza olduğunun görüldüğü ki, rıza olunandır (**mardiyeten**).

Her vasıl olunan safha (meretebe), onun **Necat'ı** olmaktadır.

"**el hamdülillah**" sırrı gereğince, hamdın hatmi (kemâli) ile hüviyet olarak hâlâk edilen halk, hüviyet-i Muhammed-i olarak Allah şهادetine vasıl olur, ki bu vasılıyet, onun **Necat'ıdır**.

Böylece bir yandan hamdın vuslatı ve Necat'ı olan Muhammed, aynı zamanda Allah şهادeti itibariyle Necat da kendi necatiyetini hatmeder ve aslı olan mahfiyetine rucu olunur.

Diğer bir ifadeyle;

"**İrfan olunma hubbiyeti**", kendinden kendine, yani "irfan olunma hubbiyetinde" "**hu**" nun irfan olunması, ancak "**hu**" nun **hubbiyetine** vasıl olması halinde **NECAT** bulur.

Ve bu muhabbet **Ehadiyetini** tasdiken kendisini (ki **eşşehadeti** olan İnsân-ı Kâmilin remzi itibariyle **19**, ki bölünemeyen tek sayıyı) muhtevi olarak,

1. akl-ı kül - nefis-i kül, (kalem ve levh) (2)
2. arş - kürsi, (2)
3. yedi kat sema/ay (yedi nefis mertebesi) (7)

4. hava – ateş – su - toprak, (enasır-ı erbain) (4)
cemadat (maden) – nebatat - hayvanat (3)

toplam **18 alemde** tenezzülen merhale merhale (Şeriat – Tarikat – Hakikat – Marifet) olarak **4** ve (Tevhid-i Ef'al – Tevhid-i Esmâ – Tevhid-i Sıfat – Tevhid-i Zat) olarak **5 Hazret** makamın mazhariyeti üzere **Hakikat-i Muhammed-i hakayıkı** gereği, NECAT zevkini ikmal eder.

Yani "**irfan olunmaya**" vuslat, kendi hubbiyetinde gizli olan "**NE-CAT**" ı tatbikat ile gösterir hale getirerek, tasdik görmüş olur.

Böylece kendi hubbiyetinde NECAT, bir taraftan irfan olunmaya itici güç olurken, diğer taraftan da irfan olunmaya vuslat ile murat meyva olanı, Muhammed-i isim olarak şهادet görür, diyebiliriz.

Kendi (zat) (mutlakiyet itibariyle arifiyet) arifliğinde iken yani kendi isimlendirmesi ile **mahfi kenz** (hafi olan yani gizli hazine) iken irfan olunmayı hubb etmesi ve bunu tatbikata koyması yani ona vasıl olması **onun Necat'ıdır**.

Ve aynı şekilde irfan olunma için halkı, **hâlâk** (halk) etmesi yani ona vasıl olması yine **onun Necat'ıdır**.

Böylece kendi zatında, irfan olunma hubbiyeti ile **Necat** olunmayı **rûh** kılmaktadır.

Nitekim,

“Rahmân alleme Kûr’ân” sırrı gereği,

“Rahmân”ın allem etmesi ile **Rububiyeti, Rabblığı** şahadet olur ve tasdik görür.

Kendi zatında, irfan olunma hubbiyeti ile Rahman Kur’anı Allem et-mesinde Rububiyet makamı olarak tenezzülünde, **“rabbül has”** hakika-ti, **“rabbül erbab”** hakikatül hakayıkına inkılab edince, **Necat** bulur.

Böylece,

Ademiyyet makamında → **“ve nafahtü fihî min rûhî”**

Museviyyet makamında → **Ruh-u sultani**

İseviyyet makamında → **“ve eyyednahü birûhıl kûdüsü”**

→ **Ruhul kûddüs (Akdes ve Mukaddes)**

Muhammediyyet makamında → **“evhayna ileyke ruhan min emrina”** → **Rûhu azam (Muazzam)** isimleri

hep onun (**HU – HÜVE**) kendi mertebelerinde **Necat** olunmasını tasdiktir.

Yine,

“Rahmân alleme Kûr’ân” sırrı gereği,

Rahmetullah tenezzülünde,

Rahmân (tüm âlemler) olarak

Rahîm (tüm âlemlerde hususiye) olarak şe'nde dir.

Bu isimlerle tatbik görüp, kemal bulması, onun **Necat'**ıdır.

Diğer bir deyişle; yine

"küntü kenzen mahfiyyen feahbebtü en u'refe fehalaktül halka liu'ref"

mahfi (hafi/gizli) **kenz** (hazine) idim,

bu halde **en u'refe** (irfan olunmayı) **ahbebtü** (hubb/muhabbet ettim)

bu halde **liu'ref** (irfan olunma için) halkı, **hâlâk** (halk) ettim."

hadîs-i kûdsisin de ki, halkın hâlâk edilmesi yönünde,

mahfi kenz (hafi yani gizli hazine) yi **TOHUM** (çekirdek, nokta) olarak,

hâlâk edilen halkı da, içinde tohumları (çekirdekleri, noktaları) olan **MEYVA** olarak görülür.

Bu halde **Tohum** (çekirdek, nokta) → **Rahîm - Meyva**

(içinde çekirdekleri olarak) → **Rahmân - rahmâna**

(meyvaya) **rahîm** (tohum) olan, yani aynı zamanda

rahmânın (meyvanın) içinde **rahîm'**dir (tohumlardır.)

Yani **Vasıl olduğu, kendi; Necatiyeti, Kendinden kendine, kendi-dir.**

Tohum → **Gaybı** (hafi yani gizli hazineyi)
Meyva → **Şehadeti** (irfan olunma kemalatını)

GAYBI (Tohum) **ve ŞEHADET** (Meyva)
HÜVE
er RAHMÂN (Meyva) **er RAHÎM** (Tohum)

“gaybı ve şehadet HÜVE’r rahmânir rahiym”

Tohum → **HAMD**
Meyva → **MUHAMMED**

Daima, bir önceki hali ile **TOHUM**, bir sonraki hali ile **MEYVA** ile sonsuz **illiyet** (sebeup netice münasebeti) tatbikatında devam eder.

Evveli Tohum (çekirdek) irfan olunma hubbiyeti gereği meyvısına neden (sebeup) olup, meyva, tohumun neticesi (ahiri) olarak kemal bulur.

Böylece irfan olunma hubbiyeti, murada vasıliyet ile **NECAT’a** erer.

Diğer deyişle, **hamd vuslat seyri, Muhammed** olarak **Necat’ına** tasdik ve şehadet olunur.

Yani **Necat**, bu **muhteşemliğin ruhu, özü** olarak görülmektedir diyebiliriz.

→ **HÜVE** ←

“külli yevmin HÜVE fiy şe’n”

(külli yevm **“Hüve”** nin şe’n’i hakkındadır)

Bu kemalat, bünyesinde nice tohumları mündemiç ve muhtevidir.

Vuslat, **tohum – meyva – tohum** ve ilh... sürecinde devamdadır.

Diğer bir anlatımla;

Rahmân isminin mazharı olan arz (toprak), bünyesindekileri (batı-nındakileri) (muhtelif şeylerin tohumları) ile **Rahîm** ismini izhar eder.

İrfan olunma hubbiyetinin **“vebtegu ileyhil vesilete”** sırr’ı gereği, sema’dan ilka olarak görünen (yani **lika nûru** muhtevi) rahmet ile **to-hum**, kendineki irfan olunma tatbikatında bu sefer **rahmân** ismi mazharı **meyvasına** vuslatı görünür.

Çekirdeğin, (kendindeki kendine irfan olunması ile hüviyetinin tas-diği olan) meyvasına **vuslatı**, hamd seyrinde, onun **Necat’ıdır**.

O meyva ki, arz (toprak) misali **Rahmân** isminin mazharı olup, bünyesinde (batınında) ki tohumların varlığı ile de **Rahîm** isminin müjdesi ve mazharıdır.

O noktada vuslat o tohumların görünmesidir, ki bu da hamd seyrin-de, onun **Necat** bularak, **Muhammed** görünmesi olur.

Nûh isminde, muazzam ve muhteşem dalgalardan zarar görmeyecek vücûd gemisinin inşası ile bariz olarak kıssa edildiği üzere (ki Allahın dediğinin şeksiz şüphesiz yerine getiren Allah abdiyeti (kulluğu) tatbikatı...) her makamın (mertebe olarak) **billâhi** (Allah ile) **lillâhi** (Allah için) inşası o makamın **Necatiyetidir**

Demekki, **mahfi kenz** (hafi yani gizli hazine) olarak,

İrfan olunma hubbiyetinde "vuslat ve necat" mahfuz olup,

İrfan olunma seyri (yâni tohum), **hamd etme sürecinde** aslına vuslat edip, içinde tohumları havi **Muhammed'e** vasıl olduğunda **Necat** bulur.

Rabb-ı mıza şükrederiz, nihayet bu kitabımız da Hakk'ın yardımı ile özet olarak tamamlanmış durumdadır, okuyan kardeşlerimize az da olsa İnşallah fayda sağlamış oluruz. Cenâb-ı Hakk hazmını versin.

NOT=Bu hususta daha geniş bâtın-î bilgi (Muhyiddîn-i Arabî) Hz. nin "Füsûs-ül Hikem" isimli kitabında mevcuttur dileyen oraya da bakabilir.

1. KÛR'ÂN VE HADİS :

- 2. VEHB** : Hakk'ın hibe yoluyla verdiği ilim.
3. KESB : Çalışılarak kazanılan ilim.
4. NAKİL : Muhtelif eserlerden, Mesnevi'î şerif, İnsân-ı Kâmil, Fusûsu'l Hikem ve sohbetlerimizden müşahede ile toplanan ilim.

"DAHA EVVELCE ÇIKAN KİTAPLARIMIZ"

(Gönülden Esintiler)

- 1. Necdet Divanı:**
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü,(Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı Muhammedi'de Bazı hakikatler:
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri:
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:

14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. Altı Peygamber (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divan (3)
17. Kevkeb. Kayan yıldızlar.
18. Peygamberimizi rû'ya-da görmek.
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
20. Terzi Baba Umre (2009)
21. Altı Peygamber (2) Hz. Nûh Neciyyullah (a.s.)

"ÜZERİNDE ÇALIŞTIĞIMIZ KİTAPLARIMIZ"

- ** . Sûre'i Yûsuf ve dervişlik:
- ** . Mektuplar ve zuhuratlar:
- ** . Ve bir çok diğerleri.....

NECDET ARDIÇ

Büro : Ertuğrul mah.
Hüseyin Pehlivan caddesi no. 29/4
Servet Apt.
59 100 Tekirdağ.

Ev : 100 yıl Mahallesi uğur Mumcu Cad.
Ata Kent sitesi A Blok kat 3 D. 13.
59 100 Tekirdağ

Tel (Büro) : (0282) 263 78 73
Faks : (0282) 263 78 73
Tel (ev) : (0282) 261 43 18
Cep : (0533) 774 39 37

Veb sayfası: Amerika: <[http:// necdetardic. org/](http://necdetardic.org/)>

Veb sayfası: Amerika: <www.necdetardic.info>

Veb sayfası: Almanya: <www.terzibaba.com>

Radyo adresi (form): <terzibaba13.com>

MSN Adresi:

Necdet Ardıç <terzibaba13@hotmail.com>

*Nûh'a ait ne varsa
İdrak et bu arz'da
Tufandan kurtulmanın sebebi
Gemiye binmekmiş meğer.*

GÖNÜLDEN ESİNTİLER (6) PEYGAMBER (2) Hz. NÜH (a.s.) İRFAN SOFRASI-TASAVVUF SERİSİ (21)

